ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Ἀριθμὸς 46 **Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Σεπτεμβρίου 1899.**

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Αἱ βροχαὶ τῆς ἑβδομάδος αὐτῆς ἔδωκαν τὸ τελευταῖον κτύπημα εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Φαλήρου.

Οἱ ἀραιοὶ θαμῶνες, οἱ ἐπιμένοντες ἀκόμη νὰ πέρνουν τὸ λουτρόν των κατὰ τὰς μεσημβρινὰς πρὸ πάντων ὥρας, ἔπαυσαν καὶ αὐτοί, καὶ τὰ ὀλίγα ἁπλούμενα ἀκόμη ἕως προχθὲς σινδόνια δὲν ἀνεμίζουν πλέον τὴν ἀμφίβολον λευκότητά των ἐπὶ τῆς κυανῆς κατόψεως τῶν ὑδάτων.

Ἀλλ' ὁ σκοπός μου σήμερον δὲν εἶναι νὰ ψάλλω τὰ θερινὰ θέλγητρα τῆς ἐρημωθείσης ἀκτῆς, ἥτις μετὰ τὰ θωπευτικὰ φιλήματα τοῦ σιγηλοῦ φλοίσβου τῆς χθὲς δέχεται ἤδη ἐπὶ τῆς ράχεώς της τοῦ θολοῦ ἐκ τῶν βροχῶν κύματος τὴν ἀρρίζουσαν λύσσαν ὡς ἀνηλεὲς ξυλοκόπημα ἐκμανέντος ἐραστοῦ, ἀηδιάσαντος ἐκ τοῦ κόρου. Ἀντὶ τούτου θὰ ἐπροτίμων νὰ ψάλλω τὸν ἀναβαλλόμενον εἰς τοὺς ἀθηναίους ἀμφοτέρων τῶν φύλων κατὰ πρῶτον λόγον καὶ κατὰ δεύτερον εἰς τοὺς ἐνοικιαστὰς τῶν λουτρῶν.

Οἱ πρῶτοι δὲν ἔμαθον ποτὲ ὁποῖος μέγας ζωοδότης εἶναι τὸ θαλάσσιον νερόν.

Οἱ δεύτεροι δὲν ἔχουν ἰδέαν ὅτι πιθανὸν νὰ ὑπάρχουν καὶ Ἀθηναῖοι διὰ τοὺς ὁποίους ἡ θάλασσα ἔχει καὶ τὸ φθινόπωρον ἀρκετὸν νερὸν διὰ τὰ λουτρά των. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀγνοίας των αὐτῆς εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε μία καμπίνα δυναμένη νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν ἄνεμον καὶ ἀπὸ τὴν βροχὴν τὸν θέλοντα νὰ λουσθῇ.

Ἀλλὰ διὰ τοιοῦτον ἀναβαλλόμενον εἶναι ἀργὰ πλέον. Ὁ Σεπτέμβριος ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος του καὶ ὁ Ἀθηναῖος, ἀφοῦ ἔκαμε τὰ κατὰ παράδοσιν 20 ἢ 30 λουτρά του— διότι τὰ περισσότερα κατὰ τὰς ἀνεπιδέκτους ἀμφισβητήσεως γνώσεις του βλάπτουν—, ἐννοεῖ νὰ περιβληθῇ τὰ χειμωνιάτικά του καὶ νὰ περιμένῃ τὸ ἐρχόμενον θέρος.

Ἐν τῷ με αὐτῷ ἔχει, ἐὰν θέλῃ, λουτρὰ εὐρωπαϊκά, λουτρὰ σκωτικα, λουτρὰ τουρκικά, ψυχρολουσίας, θερμολουσίας καὶ μόνον λουτρὰ θαλάσσια δὲν ἔχει.

Ἐν τούτοις οὐδὲν τονωτικώτερον τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ τὸ θαλάσσιον νερόν, τὸ ὁποῖον ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γνωρίσωμεν ὀλίγον καλλίτερα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Κυριακάτικης», συμβουλευόμενοι τοὺς εἰδικῶς περὶ αὐτοῦ γράψαντας.

Εἰς τὸ θαλάσσιον νερὸν ἀπὸ πολλοῦ ἀπεδόθησαν ὄχι μόνον τονωτικαὶ τοῦ ὀργανισμοῦ ἰδιότητες, ἀλλὰ καὶ θεραπευτικαί. Διὰ τοῦτο πολλάκις ἐγένοντο ἀπόπειραι πρὸς ἐσωτερικὴν χρῆσιν κατὰ διαφόρων ἀσθενειῶν.

Εἶναι βέβαιον ἐν τούτοις ὅτι πᾶσαι αἱ γενόμεναι τοιαῦται ἀπόπειραι ἢ ἀπέτυχον ἢ ἔδωκαν ἀποτελέσματα πολὺ μετρίας ἐπιτυχίας.

Οὕτω πολλάκις συνεστήθη τὸ θαλάσσιον ὕδωρ ἐσωτερικῶς εἰς μεγάλας δόσεις ὡς ἐμετικόν, εἰς μικροτέρας δὲ ὡς καθαρτικὸν καὶ διουρητικόν. Διὰ νὰ καταστήσουν δὲ αὐτὸ ἀνεκτὸν ὑπὸ τοῦ στομάχου οἱ ἀρχαῖοι συνεβούλευον νὰ διαλύεται ἐν αὐτῷ ἀρκοῦσα ποσότης μέλιτος. Ἐν τούτοις κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος ἀνεμιγνύετο πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν μὲ οἶνον. Οὔτε ὁ οἶνος ὅμως οὔτε τὸ μέλι κατώρθουν νὰ καταστήσωσιν αὐτὸ ἀνεκτότερον.

Ἐν Ἱσπανίᾳ τὸ θαλάσσιον νερὸν ἐθεωρεῖτο ὡς ἀλάνθαστον φάρμακον κατὰ τοῦ κτρίνου πυρετοῦ. Ἐν Ἀγγλίᾳ συνιστᾶτο κατὰ τῶν ἑλμίνθων μιγνυόμενον μὲ μεγάλην ποσότητα γάλακτος. Ἀλλὰ τὸ παραδοξότερον εἶνε, ὅτι ἐν Γαλλίᾳ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ ἐθεωρήθη ὡς θεραπεῦον τὴν λύσσαν καὶ τὴν παραφροσύνην. Ἡ κυρία Σεβινιὲ διηγεῖται, ὅτι μία τῶν φίλων της, δηχθεῖσα ὑπὸ τοῦ λυσσῶντος κυναρίου της, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν

. . . μὲ τὴν ἀπλῆν στολὴν
Καλλονῆς ἀποσπασθείσης ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ
Μορφέως,

καὶ διὰ τοῦ ἡρωικοῦ αὐτοῦ φαρμάκου, ἐπαναληφθέντος πολλάκις, κατώρθωσε νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν φοβερὰν νόσον. Ἐξ ἄλλου εἶνε γνωστὸν ὅτι μέγας ἀριθμὸς παραφρόνων ὁδηγούμενος εἰς παραθαλάσσια μέρη, ὑπεβάλλετο εἰς καταναγκαστικὰ θαλάσσια λουτρά. Οἱ πάσχοντες ἐρρίπτοντο διὰ τῆς βίας εἰς τὴν θάλασσαν κρεμασμένοι μὲ σχοινία διὰ νὰ μὴ πνιγῶσιν.

Ἀμφίβολος ἐν τούτοις μένει πάντοτε ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς θεραπευτικῆς ταύτης ἀγωγῆς ἐπὶ τῆς παραφροσύνης. Φαίνεται μόνον ὅτι τὸ ἰώδιον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἐπέδρα ἐνίοτε ἐπωφελῶς εἰς καταστάσεις τινὰς διαταράξεως τῶν φρενῶν.

Ἀνέκδοτόν τι μάλιστα ἐπιτείνει τὴν ἰαματικὴν δύναμιν τοῦ θαλασσίου ὕδατος καὶ μέχρις αὐτῆς τῆς πανώλους. Ἐὰν πιστεύσωμεν εἰς αὐτό, κατὰ τὴν εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατεύσαν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος στρατιώτης τις προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς φοβερᾶς νόσου κατώρθωσε νὰ θεραπευθῇ μένων βυθισμένος ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε τὴν γενναιότητα ν' ἀνοίξῃ μόνος του τὰς πληγάς του.

Ἀλλὰ κατὰ ποίας ἀσθενείας δὲν συνεστήθη ὡς θεραπευτικὸν μέσον τὸ θαλάσσιον ὕδωρ; Ἐθεωρήθη διαδοχικῶς ὡς θεραπεῦον δι' ἐσωτερικῆς χρήσεως τὴν χολέραν, τὴν διφθερίτιδα, τὸν διαβήτην.

Εἴς τινα μέρη διατηροῦσιν ἀκόμη τὴν συνήθειαν νὰ δίδουν εἰς τὰ παιδία πρὸ τοῦ ὕπνου μίαν ἢ δύο κουταλιαῖς τῆς σούπας θαλασσίου νεροῦ, θεωρουμένου ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὡς τονωτικοῦ καὶ διεγερτικοῦ. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ γίνεται κατάχρησις τούτου. Ὁ στόμαχος δὲν δύναται ν' ἀνεχθῇ ἀβλαβῶς τὸ θαλάσσιον ὕδωρ εἰς συχνὰς δόσεις καὶ δύσκολον εἶνε νὰ δώσῃ τις πλήρη πίστιν εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ θαλασσοπόρου Κούκ, ἰσχυριζομένου ὅτι εἴς τινα νῆσον οἱ ἰθαγενεῖς μόνον θαλάσσιον νερὸν πίνουν.

Ἔχομεν ἄλλως καὶ πειραματικὴν ἀπόδειξιν περὶ τοῦ ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐθισθῇ ὁ ἀνθρώπινος στόμαχος εἰς τοιαύτην διαρκῆ θαλασσοποσίαν. Ὁ Μέγας Πέτρος τῆς Ρωσσίας, θέλων νὰ καταστήσῃ ἐξαιρετικῆς ἀντοχῆς τοὺς ἄνδρας τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ του, διέταξεν ὅπως εἰς τὴν σχολὴν τῶν ναυτοπαίδων γίνεται χρῆσις μόνον θαλασσίου ὕδατος, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι οἱ οὕτω ἐθισθέντες ναυτόπαιδες, μεγαλώνοντες, δὲν θὰ εἶχον ἀνάγκην γλυκοῦ νεροῦ κατὰ τὰ ταξείδιά των. Τὸ ἀποτέλεσμα ἐν τούτοις τοῦ παραδόξου αὐτοῦ πειράματος δὲν ἤργησε νὰ ἐπέλθῃ. Πάντες οἱ ναυτόπαιδες ἀπέθανον ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ἂν καὶ τὸ νερὸν τοῦ ὁποίου ἐγίνετο χρῆσις προήρχετο ἐκ τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, ἥτις περιέχει ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων θαλασσῶν ἅλας.

Ἐν τούτοις ὅλαι αὐταὶ αἱ θεραπευτικαὶ ἰδιότητες αἱ ἀποδοθεῖσαι εἰς τὸ θαλάσσιον ὕδωρ λόγον ἔχουσι τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ χημικὴ ἀνάλυσις αὐτοῦ ἀποκαλύπτει τὴν παρουσίαν στοιχείων τὰ ὁποῖα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἀσκοῦσιν ἄμεσον ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ. Τῷ ὄντι ἐν αὐτῷ εὑρίσκεται χλώριον, βρώμιον, θειϊκὸν ὀξύ, ἄσβεστος, πότασσα. Τὸ χλώριον εἶνε τὸ ἀφθονώτερον συστατικὸν αὐτοῦ, τὸ δὲ βρώμιον τὸ εἰς μικροτέραν σχετικῶς ποσότητα ἀνευρισκόμενον.

Ἐπίσης ἐν αὐτῷ ὑπάρχει ἀρκοῦσα ποσότης ἰωδίου, τὸ ὁποῖον ὅμως κυρίως ἐν μεγάλῃ πυκνότητι συγκεντροῦται εἴς τινα θαλάσσια φυτὰ καὶ ζῶα. Τὸ ἔλαιον τοῦ ὀνίσκου ἐπὶ παραδείγματι εἰς αὐτὸ ὀφείλει τὰς εὐεργετικὰς ἰδιότητάς του. Ἀλλὰ καὶ ἄργυρος εὑρίσκεται ἐν τῷ θαλασσίῳ ὕδατι. Ἡ ὕπαρξις τοῦ μετάλλου αὐτοῦ ἀπεδόθη ὑπό τινων εἰς τὴν διάλυσιν ἀργυρῶν ράβδων ἐκ τῶν καταποντισθέντων κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον καὶ δέκατον ἕκτον αἰῶνα ἱσπανικῶν πλοίων τῶν κομιζόντων αὐτὰς ἐκ τῶν μεταλλείων τοῦ Μεξικοῦ καὶ τοῦ Περοῦ. Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν εἶνε διόλου βάσιμος, διότι ὁσονδήποτε μικρὰ καὶ ἂν ἦναι ἡ ὡς συστατικὸν τοῦ θαλασσίου ὕδατος περιεχομένη ποσότης ἀργύρου, ἐν τούτοις ἐν τῷ συνόλῳ της εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε ἐλέχθη ὅτι εἰς τὰ κύματα ὑπάρχει περισσότερος ἄργυρος ἀπὸ ἐκεῖνον ὅστις κυκλοφορεῖ εἰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων.

Τοιαῦτα εἶνε τὰ κυριώτερα συστατικὰ τοῦ θαλασσίου ὕδατος, τὰ παρέχοντα αὐτῷ τὰς θεραπευτικὰς καὶ τονωτικὰς ἰδιότητάς του.

Ἡ θάλασσα εἶνε μέγα ταμεῖον ἀνεξάντλητον εἰς ἰδιότητας καὶ δυνάμεις φυσικάς. Λαοὶ δὲ ὡς ὁ Ἑλληνικός, μὲ νεῦρα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐξηντλημένα ἐκ δοκιμασιῶν καὶ περιπετειῶν αἰώνων ὅλων, εἰμποροῦν ἀπὸ τὴν ζείδωρον θάλασσαν νὰ περιμένουν σωστὴν ἀναγέννησιν.

Καὶ τὸ σύνθημα τῆς ἀναγεννήσεως αὐτῆς πρέπει νὰ δοθῇ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν. Ἡ ριγηλὴ γοητεία μιᾶς βουτιᾶς μέσα εἰς τὸ ἄπειρον κυανοῦν τοῦ πόντου ἀξίζει τοὐλάχιστον ὅσον δέκα ἐκδρομαὶ εἰς τὰς ἀνύδρους ἐξοχὰς τῆς Ἀττικῆς. Ὁ δὲ Ἀθηναῖος τότε θὰ ἦναι τέλειος, ὅταν, ὡς οἱ ἀρχαῖοι προγονοί του, συνηθίσῃ νὰ θεωρῇ ὡς μέγαν ἡλίθιον ἐκεῖνον, ὅστις οὐδὲ νεῖν ἐπίσταται.

Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην τὸ τέλος τῶν θαλασσίων λουτρῶν, πρὸς τὰ ὁποῖα ἀνέκαθεν ὁ ὑποφαινόμενος ἔτρεφεν ἰδιαιτέραν ἀγάπην, ἐνόμισα ὅτι ἤξιζε τὸν κόπον ἑνὸς χρονογραφήματος.

Κ.

Ο ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΑΧΜΟΥΤ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΡΜΑΝΙ ΤΟΥ

(Ὑπὸ Ἐμμ. Βεκιαρέλη)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

VII

Ὁ Κισλὰρ-Ἀγᾶς

Στὸ Γιάφα σὲ δέκα μερόνυχτα φθάνει
καὶ βγαίνει, μὰ δίχως παρᾶ χατζηλίκι.
Θυμᾶται τὴν τέχνην του ὅμως, καὶ βάνει
χαράτσι ἀμέσως καὶ στὸ χαρτζηλίκι.

Καλὰ—καλ' ἀκόμα στὴν πόρτα πρὶν κάτσῃ
τοῦ κάστρ' ἀρχινᾷ τὴν παληὰ ἱστορία,
ἀπ' ὅλοι ποῦ βγαίναν νὰ παίρνῃ χαράτσι,
δυὸ γρόσι' ὁ χατζῆς, τὸ χαϊβάνι του(53) τρία.

Μαζῆ ὅμως ἦρθε μ' ὀκτὼ χουτμετλήδες(54)
νὰ πᾷ κι' ὁ Κισλὰρ ὁ ἀράπης στὴν Μέκκα,
ν' ἁγιάσῃ κι' αὐτὸς μὲ τῆς ἄλλει χατζῆδες
νὰ γείνῃ ἀτλῆς(55), νὰ μὴν μοιάζῃ γυναῖκα...

Καθὼς εἶδ' ἐκεῖ τὸν Ἀλῆ καθισμένον
χαράτσι νὰ παίρνῃ ἀπ' ὅποιον περνάει,
καμῆλαν, σοφτὰν, οὐλεμὰν, διαβασμένον,
τὸν γνώρισ' εὐθὺς καὶ τοῦ πέφτει στὸ πλάϊ.

—Ντοὺρ, βρὲ(56), τζαναμπέτη, γουρσούζη, ἀρσίζη,
Τσαμποὺκ, τοὺτ' σουνού (57)! 'ς ἕνα γιούσμ-
[πασῃ(58) κράζει.
Ἀκούγ' ὁ Ἀλῆς, τὸν ἀράπη γνωρίζει
καὶ μ' ἄγριο μάτι κι' αὐτὸς τὸν κυττάζει

—Θὰ πᾷς στὴν Σταμποὺλ, ξεφωνᾷ ὁ Κισλάρης,
νὰ πάρῃς τὴν φοῦρκ' ἀπ' τὸν μπόγια πεσκέσι,
καὶ μέσ' στὸ Καράμπουρνου ποῦσουν βαρκάρης,
αὐτὸς τὸ σχοινὶ στὸ λαιμό σου θὰ δέσῃ.

—Τί εἶπες γιὰ μένα, ἀρὰπ, στὸ Σουλτάνο;
—Πῶς σ' εἶδα τὲς κάλφες του, ὅτι φιλοῦσες.
—Γιὰ σένα κ' ἐγὼ θὰ τοῦ πῶ, καλπουζάνο,
πῶς σὰν τοῦ τὰ εἶπες αὐτὰ, τὸν γελοῦσες.

Καὶ ξέρεις τί μ' ἔχ' ἡ Ἀξὲ ἡ Καδίνα...
— Μὰ δὲν θὰ προφθάσῃς νὰ πᾷς πάλι πίσω,
γιατὶ θὰ πεθάνῃς στὴ' χάψ' ἀπ' τὴν πεῖνα.
— Ἐσὺ θὰ πεθάνῃς ἐὰν δὲν γυρίσω.

Θὰ πῇ ἡ Ἀξὲ τοῦ Σουλτάνου γιὰ σένα
πῶς κάλπικος εἶσαι χαντοὺμ κ' ἐντεψίζης(59),
Πῶς ἄδικα θὲς νὰ ξεβγάλῃς ἐμένα,
μονάχος τὲς κάλφες του σὺ ν' ἀλωνίζῃς.

Καὶ ξέρεις; Καλὸ ὁ Μαχμοὺτ σὰν ἀκούσῃ,
πολὺ τὸ χαλεύει νὰ βρῇ τὴν ἀλήθεια.
Κακὸ σὰν τοῦ πῇς ὅμως παίρνει γιουροῦσι,
κ' εὐθὺς σὲ κρεμνᾷ πρὶν γυρέψῃς βοήθεια.

Σὰν τ' ἄκουσ' αὐτὰ ὁ Κισλάρης δειλιάζει,
γιατὶ ὅσα τοὖπ' ὁ Ἀλῆς ἔχουν βάσι,
καὶ ἄδικο ἔχει αὐτὸς, δὲν ταιριάζει,
Σουλτάνας γκιουζὲλ τὸν σεβδᾶ νὰ χαλάσῃ.

—Καλὰ, εἶπ' Ἀλῆ, στὴν Σταμποὺλ μὴν πηγαίνεις·
Ἀφοῦ ὅμως πᾷς στὸν Κιαμπὲ γιὰ ναμάζι,
γιατὶ χαρατσῆς στῆς χατζῆδες νὰ γένῃς;
Ἐσὺ νὰ πληρώνῃς χαράτσι ταιριάζει.

— Εγὼ ὅσο θέλω, ἀράπη, θὰ μείνω,
γιατὶ ὁ Μουφτῆς γραφτὸ μοὔδωκε χάτι,
χαράτσι νὰ παίρνω καὶ ὄχι νὰ δίνω.
Νά! Δές το καὶ σὺ μὲ τὸ ἴδιο σου μάτι.

Καὶ δείχνει τὸ γράμμα τοῦ Σὲχ-οὒλ-Ἰσλάμη.
Μ' αὐτὸς νὰ διαβάσῃ δὲν ξέρει, φυλάει
τὴν βοῦλα καὶ φεύγει. Τί ἄλλο νὰ κάμῃ;
Τὸν βλέπει λοξὰ ὁ Ἀλῆς καὶ γελάει.

Κατάλαβε ὅμως πῶς πάει νὰ φέρῃ
κανένα Σοφτὰ νὰ διαβάσῃ τὸ χάτι.

(53) κτῆνος. (54) ὑπηρέται (55) ἱππεὺς καὶ ἐπιβήτωρ (56) Στάσου, ἄθλιε! (57) Γρήγορα συλλαβέ τον. (58) ἑκατόνταρχος (59) ἀχρεῖος.

Τὰ γρόσια του σφίγγει εὐθὺς στὸ κεμέρι,
καὶ φεύγει καβάλα σὲ γλήγορο ἄτι.

VIII

Τὸ χιτζίνι(60)

Τὸν δρόμο παίρνει ὁ Ἀλῆς ὁ καϊκτσῆς καὶ φεύγει,
Τὸ ἄτι του φυσᾷ καπνὸ, σπίθες τὰ πέταλά του,
καὶ τρέχει ἀδιάκοπα τὰ σύνορα νὰ ἔβγῃ,
μὴν εὕρῃ τὸν μπελά του.

Ἀφίνει πίσω του βουνὰ, κάμπους, χωριὰ καὶ δάση,
καὶ πουθενὰ δὲν σταματᾷ ἀνασασμὸ νὰ πάρῃ,
δὲν κάθετ' οὔτε τὸ κεντί(61) λίγο ψωμὶ νὰ πιάσῃ
καὶ τ' ἄτι του κριθάρι.

Νυχτώνεται 'ς ἕνα χωριὸ ποῦ ἔπρεπε νὰ μείνῃ,
Τὸ ἄτι του δὲν νταγιαντᾷ, θὰ σκάσῃ τὸ καϋμένο·
νοικιάζει ὅμως ὁ Ἀλῆς ἐκεῖ ἕνα χιτζίνι
ψηλὸ, δυναμωμένο.

Καὶ φεύγει πάλι μὲ αὐτὸ, ὅλη τὴν νύχτα τρέχει
σὰν γκιλντιρίμ(62), σὰν τὸ σιμοὺν τὸν κορνιαχτὸ
[σηκώνει.
Τώρα πειὰ εἶνε μακρυὰ καὶ φόβο δὲν θὰ ἔχῃ,
στὴν Ἄκρη θὰ ζυγώνῃ.

Ἀπάν' ἀπ' τὸ χιτζίνι του τὴν θάλασσ' ἀγναντεύει
καὶ χαίρεται ἐλπίζοντας νὰ βρῇ κάποιο καράβι.
Στὸ χάνι πάει, ὁ χαντζῆς αὐγὰ τοῦ μαγειρεύει
καὶ ναργιλὲ τ' ἀνάβει.

Σηκώνεται πρωΐ, πρωΐ μὲ τὸ σαμπὰχ-ναμάζι(63)

Καὶ κατεβαίνει στὸ γιαλὸ καράβι νὰ γυρέψῃ,
βρίσκ' ἕνα ποῦ τὴν ἄγκουρα, γιὰ λέσα! ἀνεβάζει
ἕτοιμο νὰ μισέψῃ

Πηδάει μέσα βιαστικὸς, τὸν ναῦλό του πληρώνει,
καὶ παίρνει τὸ δισσάκι του ζητῶντας κάποια
[θέσι,
καὶ σὰν εὕρηκε ὤμορφα τὸν συντζαντέ του στρώνει
ἀπάνω γιὰ νὰ πέσῃ

VIIII

Ὁ Γιολτζῆς(64)

Δυὸ μέρες ἀρμενίζανε νὰ πᾶνε στὴ Μερσίνα,

(60) δρομάς (61) μεσημβρία· (62) ἀστραπὴ (63) ἑωθινὴ προσευχὴ (64) ταχυδρόμος, πλανόδιος μεταπράτης.

καὶ εἰς τὲς τρεῖς τὴν ἄγκουρα φουντάρουν σαλα-
[μέτι(65)
Βγαίνει ὁ Ἀλῆς εἰς τὴν στεριὰ ψώφιος ἀπὸ τὴν πεῖνα,
ὅμως δίχως σεκλέτι

Μέσ στὸ καράβι ἦτανε καὶ ἕνας ἀπ' τὸ Γάζι
γιολτζῆς, ἀσίκης καὶ ξυπνὸς, ποῦ ἤξερε νὰ γράφῃ,
μὰ φουκαρᾶς, καὶ ὁ Ἀλῆς κοντά του τὸν φωνάζει
νὰ φᾶν λίγο πιλάφι

—Καὶ πῶς σὲ λέν; τὸν ἐρωτᾷ.—Χασάνη, τζορμπα-
[τζῆ μου!
—Τὸ βιλαέτ σου; —Κόνιαλης!—Τί τέχνη Χα-
[σὰν κάνεις;
—Τὰ ἀμανέτια κουβαλῶ.— Θὲς νὰ ἐρθῇς μαζῆ μου;
—Ναί! λεγει ὁ Χασάνης.

Μὰ πρῶτα πρέπει νὰ μοῦ πῇς ποιὰ θἆναι ἡδουλειά μου,
καὶ νὰ μοῦ δώσῃς τὸν καιρὸ νὰ πεταχθῶ στὴνΚόνια
νὰ δῶ ἂν βρίσκεται ἐκεῖ ἀκόμ' ἡ φαμελιά μου
ποῦ δὲν τὴν εἶδα χρόνια.

—Θὰ πᾷς στὴν Κόνια; ὁ Ἀλῆς ρωτᾷ καὶ συλλογιέται,
καὶ ἐξετάζει τοῦ γιολτζῆ τὸ πρόσωπο μὲ ἔννοια,
γιατὶ καινούργια διαβολιὰ στὸν νοῦ του τοῦ γεννιέται,
χαϊδεύοντας τὰ γένεια.

Θὰ πᾷς στὴν Κόνια; Τὸ λοιπὸν, Χασὰν, μαζῆ θὰ πᾶμε.
Πασσᾶ ἐκεῖ ὁ Πατισὰχ ἐμένα τώρα στέλλει.
Βεκίλης (66) στὸ κονάκι μου θὰ ἦσαι. Θα περνᾶμε.
ὅπως ὁ νοῦς μας θέλει.

—Πασσᾶς τῆς Κόνιας θἆσαι σὺ, κ' ἐγὼ θἆμαι βεκίλης;
Πᾶμε λοιπόν! ὅλος χαρὰ φωνάζει ὁ Χασάνης.
—Ὄχι! Μπροστὰ νὰ πᾷς ἐσὺ, Χασὰν, καὶ νὰ μοῦ
[στείλῃς
ἄτια. Στιγμὴ μὴ χάνεις.

Γιατὶ ἐγὼ ἀπ' τὴν Σταμποὺλ φερμάνι περιμένω,
ἂν πρέπει τὸν ἐσκὶ (67) Πασσὰ Γιουσσούφη νὰ
[σκοτώσω,
κατὰ τ' ἀντέτι τοῦ Ἰσλὰμ(68), ἂν κ' ἐγὼ τὸν καϋμένο
θέλω νὰ τὸν γλυτώσω

Γι' αὐτὸ, Χασάνη, φύγε μπρὸς, κι' ἂν θέλῃς τὸ καλό
[του,

(65) αἰσίως (66) Ἐπιστάτης (67) παλαιὸς, πρώην (68) ἔθιμον τῶν Ὀθωμανῶν

πέ του στ' αὐτὶ ὅσ' ἄκουσες τὰ μέτρα του νὰ πάρῃ,
νὰ φύγῃ μὲ τὸ χαρεμλίκ καὶ τὸ χρυσαφικό του,
κι' ἂς σοῦ χρωστάει χάρι.

Παίρνι' ὁ Χασάνης ἄλογο καὶ βιαστικὸς κινάει
νὰ πάῃ στὴν πατρίδα του νὰ δῇ τὴν φαμελιά του,
νὰ γίνῃ τοῦ Πασσᾶ βεκὴλ, κι' ὅσα πολλὰ μπορᾶει
νὰ ρίξῃ στὴν κοιλιά του

X

Ἡ Ἐμινὲ Καδίνα.

Στὴν ἀγκαλιά του ὁ Μαχμοὺτ γλυκὰ ἀκόμα σφίγγει
τὴν Ἐμινὲ Σουλτάνα,
νὰ μὴν πειράξῃ νοιάζεται τὸν ὕπνο της μυρμήγκι.
Ἡ Ἐμινὲ του Μετζεδὶν τοῦ γυιοῦ του εἶνε μάννα.

Αὐτὴν μονάχα ἀγαπᾷ μέσα στὸ χαρεμλῆκι,
ποὖν' ἄσπρη σὰν τὰ κρίνα
καὶ τ' ἀδελφοῦ της ἔδωκε τὸ πρῶτο πασσαλῆκι,
τῆς Κόνιας, γιατὶ ἀδελφὴ εἶχε τὴν Μπὰς-Καδίνα(69).

Ἀπάνω εἰς τὸν ὕπνο της ἡ Ἐμινὲ δακρύζει
καὶ μουρμουρίζει κἄτι,

Κι' ὁ Πατισὰχ μὲ τζανφεσὶ τζεβρὲ(70) τήνε σκουπίζει
καὶ πιπιλᾷ τὰ χείλια της, καὶ τῆς φιλᾷ τὴν πλάτη.
—Τί ἔχεις, γκιούλιμ τοῦ μπαχτσὲ (71), Οὐρὶ τοῦ
[παραδείσου;
γιατὶ κλαῖς, μεντζουβέ μου; (72)
Σὺ 'σαι, ποῦ σὰν σεκὲρ σερμπὲτ (73) γλυκὸ 'ναι τὸ
[φιλί σου,
καὶ σὰν μπαχὰρ ῥὰκ-ἀραμπὶ (74) δροσίζει τὴν
[ψυχή μου
Μὲ μαχμουρλὶκ ἡ Ἐμινὲ ξυπνᾷ, τὰ μάτι' ἀνοίγει
καὶ βλέπει τὸν Σουλτάνο.
Φεύγει ἀπὸ τὸ πλάϊ του, μὰ, πάλι τόνε σμίγει,
καὶ σὰν ἀρνάκι κρύβεται στὸν κόρφο του ἀπάνω.
—Τί ἔχεις, τζοβαέρι μου;(75) τί σοὔκαμα πουλί μου;
ὁ Πατισὰχ τῆς λέγει.
—Πατισαχίμ! ἄχ, καπλανίμ, (76) θὰ χάσω τὴν
[ζωή μου,
Ἔχασα τὴν ἀγάπη σου· τοῦ ἀπαντᾷ καὶ κλαίγει.
—Ἔχασες τὴν ἀγάπη μου, μπουμπούκι μου, λαλέ μου;
Μπορεῖς νὰ τὸ πιστέψῃς;
—Ὁρκίσου μου πῶς μ' ἀγαπᾷς πάντα, τζαντὰν ἀη-
[τέ μου (77)

(69) βασιλομήτωρ (70) μεταξοὔραντον μανδήλιον (71) ρόδον μου κηπαίου (72) μοσχοθυμίαμα (73) σιρόπι ζαχάρεως (74) ἄρωμα τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας (75) θησαυρέ μου (76) λεοντάρι μου (77) ὡραῖέ μου ἀετέ.

καὶ τὸν γιαρέ (78) ποῦ μ' ἄνοιξες εὐθὺς θὰ μοῦ
[γιατρέψῃς.
—Βααλαχί, καραγκιοζλοὺμ, (79) στὸ φῶς σου ὅρκο
[κάνω,
πιχύ μου τρυγονάκι!
Τότ' ἀγκαλιάζει καὶ φιλᾷ στὴν γλῶσσα τὸν Σουλτάνο,
καὶ τοῦ χαϊδεύει τὸ κορμὶ τ' ἀφράτο της χεράκι.
—Γιατί, τζελάλιμ,(80) τὸν Πασσὰ ἔδιωξες ἀπ' τὴν
[Κόνια
τὸν Γιούσουφ τὸν καϋμένο,
ποῦ ξέρεις πῶς μᾶς γέννησε μιὰ μάννα σὲ δυὸ χρόνια,
καὶ τὸ χατῆρί σου ποτὲ δὲν σοὔχει χαλασμένο;
— Ἐγὼ, ντουντοὺμ (80), τὸν ἔδιωξα; — Ναὶ, κι'
[ἄλλον τώρα στέλλεις
Πασσὰ στὴν Κόνια πάλι,
μὲ τὴν σκληρὴ διαταγὴ τοῦ Γιούσουφ ὅτι θέλεις
τοῦ ἀκριβοῦ μου ἀδελφοῦ νὰ φέρῃ τὸ κεφάλι.
—Καὶ πῶς τὰ ξέρεις, Ἐμινὲ, αὐτὰ ποῦ λές, ἀβρᾶ
[μου, (81)
τὰ λακιρντιὰ (82) τοῦ κόσμου;

—Μοῦ τἄπ' ὁ ἴδιος ὁ Γιουσσοὺφ, τὸν ἔχω στὸν ὀντά
[μου;
ποὖρθε μαξοὺς (83) νὰ σοῦ τὰ πῇ. — Γιὰ φέρε
[τον ἐμπρός μου.
Πηδᾷ γυμνὴ ἡ Ἐμινὲ ἀπ' τὸ χρυσὸ γιατάκι,
ἀφράτη σὰν τσουρέκι.
τρέμουν τὰ πλούσια στήθεια της, τὰ ἄσπρα σὰν
[καϊμάκι,
καὶ πᾷ νὰ φέρῃ τὸν Γιουσοὺφ ὅπου ἀπ' ἔξω στέκει.

XI

Ὁ Γιουσσοὺφ Πασσᾶς.

Μπαίνει' ὁ Γιουσσοὺφ καὶ τοῦ φιλᾷ μὲ τεμενὰ τὸ χέρι
καὶ τὸ τζανφὲς καφτάνι,
καὶ ὕστερα γονατιστὸς καθίζει στὸ μεντέρι
καὶ περιμένει ὁ Μαχμοὺτ πρῶτος ἀρχὴ νὰ κάνῃ.
—Νάσιν ὀλσὺρ, καρντὰς Γιουσσοὺφ (84), ὁ Πατισὰχ
[τοῦ λέγει,
κ' ἔφυγες ἀπ' τὴν Κόνια;
Ἀσλάν! Καπλάν! τοῦ ἀπαντᾷ, κι' ἀπ' τὸν καϋ-
[μό του κλαίγει
Νὰ ζῇς σὰν τὰ ψηλὰ βουνά! Νὰ ζήσῃς χίλια χρόνια

(78) πληγὴ (79) μαυρομάτα μου (80) χαϊδεμμένε καὶ χαϊδεμμένη μου (81) γῦναί μου (82) λόγια (83) ἐπίτηδες (84) Πῶς ἔγινεν, ἀδελφέ;

Μπερκιάτβερσιν,(85) ποὖμ' ἔπαψες μὲ δίχως καμπαέτ
ἀπὸ Πασσὰ, Σουλτάνε,
κ' ἔστειλες τὸ κεφάλι μου νὰ κόψῃ γιὰ τ' ἀντέτι
ἄλλος Πασσᾶς. Στὸ ἔφερα, κι' ὅ,τι ὁρίζεις κάνε!
—Γιαβρούμ Γιουσσούφ! ἀπὸ παιδὶ σὲ ἔχω στὸ σαράϊ,
καὶ σ' ἀγαποῦσα τόσω,
ὅπου σὰν ἐμεγάλωσες σοὔκανα τὸ κολάϊ
τὸ πιὸ μεγάλο πασσαλὶκ τῆς Κόνιας νὰ σοῦ δώσω.
Γιατὶ λοιπὸν, καρντὰς, ἐγὼ θὲ νὰ σὲ πάψω πάλι,
καὶ, μόνον γιὰ γινάτι,
θὰ στείλω ἄλλον τοῦ Γιουσσοὺφ νὰ κόψῃ τὸ κεφάλι
τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἐμινὲς τῆς πρώτης στὸ παλάτι;
—Καὶ ὅμως, ἦλιε λαμπερὲ, ἐγὼ εἶδα νὰ φθάσῃ
στὴν Κόνια ὁ βεκίλης
τοῦ ἄλλου, τοῦ γενή(86) Πασσᾶ, ποὖρθε νὰ μὲ χαλάσῃ
καὶ τοῦ κατσίρντησα γι' αὐτὸ νύχτα κ' ἐγὼ τε-
[πτίλης.
—Γιουσσούφ! Κατ' ἄλλο γίνεται καὶ λάκκον ἔχ' ἡ φάβα
Γιαγνὶς ὀλντοὺ (87) δὲν ἔχει.
Ἂς στρώσῃ γιὰ νὰ κοιμηθῇς μέσα καμμιά μου σκλάβα,
κ' ἐγὼ θὰ μάθω τὸν Πασσᾶ ὅπου σὲ κατατρέχει.
Τὰ πόδια του μὲ τεμενὰ φιλᾷ ὁ Γιουσσοὺφ καὶ φεύγει
τὴν σκλάβα νὰ γυρέψῃ,
κι' ὁ Πατισὰχ, πρὶν ὁ Γιουσσοὺφ ἀπὸ τὴν πόρτα ἔβγῃ
πέφτει κοντὰ στὴν Ἐμινὲ νὰ ξαναχουζουρέψῃ.

XII

Ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς.

Σὲ πλούσιο παλάτι
κάθετ' ὁ Ἀλῆς
καὶ κάνει ραγάτι
μέγας καὶ πολύς.

Ὅλοι τὸν ζουλεύουν
τῆς Κόνιας Πασσᾶ,
κι' ἀπ' ὅσα δουλεύουν
δίνουν τὰ μισά.

Ἔκανε χαρέμι
κ' ἔμασσε πολύ·
μάλι (88), ποῦ τὸν τρέμει
ἡ Ἀνατολή.

Ἤτανε μιὰ μέρα
στὸν μεγάλ' ὀντὰ
κι' ἔπαιρνε ἀέρα
κι' ὁ Χασὰν κοντά,

καὶ χωρὶς σεκλέτι
μ' ἥσυχα μυαλὰ
πίνανε σερμπέτι
ποῦ μοσχοβολᾷ,

ὅταν τὸν κιατίπη (89)
βλέπει, κἄτι τι
ποὖρθε γιὰ νὰ εἴπῃ
στοῦ Χασὰν στ' αὐτί.

—Σταμπολντὰ φιρμάνι! (90)
κράζει ὁ Χασὰν
—Φέρτο μάνι-μάνι,
θἆναι τοῦ Σουλτάν'!

Ὁ Ἀλῆς προσμένει
τὸ φιρμὰν νὰ δῇ,
ὅταν μέσα μπαίνει
ἕνα νειὸ παιδί.

Σκύφτει, γονατίζει.
κάνει τεμενὰ,
κ' ὕστερα ἀρχίζει
νὰ τὸν ἐπαινᾷ.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

(85) Εὐχαριστῶ! (ἡ φθονία εἴθε νὰ ἔχῃς) (86) νέος (87) λάθος ἔγινε (88) περιουσία (89) γραφέα (90) Διάταγμα ἀπὸ τὴν Κωλ)πολιν.

ΕΙΣ ΤΟ ΧΟΦ-ΜΠΡΑΟΥ-ΧΑΟΥΣ
ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

ΜΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΠΥΡΑΡΙΑ

Α΄.

ΤΟ ΧΟΦ-ΜΠΡΑΟΥ-ΧΑΟΥΣ
ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Τοῦ περιφήμου **Χόφ-Μπράου-Χάους** ἡ ἀπὸ αἰώνων δόξα πρὸ πολλοῦ ἤδη ἔχει ἐξέλθει τῶν ὁρίων τῆς Βαυαρίας. Αἱ ἐφημερίδες ὅλαι τοῦ κόσμου ἐδημοσίευσαν ἐπανειλημμένως λεπτομερεῖς αὐτοῦ περιγραφάς, ἡ δὲ φιλολογία τοῦ ζύθου διὰ πολλῶν ἐπλουτίσθη τόμων περὶ τὸ τέως μὲν Βασιλικόν, ἤδη δὲ δημόσιον τοῦτο τοῦ κράτους κατάστημα περιστρεφομένων. Διὰ τοῦτο οἱ κατὰ χιλιάδας ἐτησίως ἀριθμούμενοι τῆς πόλεώς μας ἐπισκέπται μεταξὺ τῶν μᾶλλον ἀξιοθεάτων αὐτῆς μερῶν ἐν πρώτῃ πάντοτε θέτουσι γραμμῇ καὶ τὸ **Χόφ-μπράους-χάους**. Εἰς τοῦτο δ' ἀκριβῶς ἀποφασίζω καὶ ἐγὼ νὰ ὁδηγήσω σήμερον τῆς «Κυριακάτικης» τοὺς ἀναγνώστας, φανταστικῶς ἐννοεεῖται, ἀφοῦ ὄρη σκιόεντα καὶ θάλασσαι ἀπέραντοι χωρίζουσι τοὺς εὐτυχεῖς ἡμᾶς ἐδῶ θαμῶνας τοῦ καλοῦ **Χοφ-μπράους-χάους**, ἀφ' ὑμῶν τῶν δυστυχῶν, φανταστικῶν δὲ σήμερον ἐπισκεπτῶν αὐτοῦ.

⁂

Γουλιέλμος ὁ τέταρτος, ὁ καὶ εὐσεβὴς ἐπονομασθείς, δοὺξ τῆς Βαυαρίας κατὰ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος, ἦτο φύσει ψυχὴ καλλιτεχνική. Πολυτελέστατος καὶ μεγαλαλοπρεπέστατος, ἐπιθυμῶν νὰ ἀναδείξῃ τὴν χώραν του καὶ νὰ καλλωπίσῃ τὴν πρωτεύουσάν του, ἔκτιζε ναούς, ὑπεστήριζε τὰ γράμματα, ἐπροστάτευε τοὺς φίλους του Ἰησουΐτας, ἔκτισε ναὸν δι' αὐτοὺς τὸν ἐπὶ τῆς σημερινῆς ἐμπορικῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, ᾠκοδόμησε ὡς μοναστήριον αὐτῶν τὸ μέγιστον ἴσως διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κτίριον, ὅπου σήμερον ἑδρεύει ἡ βασιλικὴ τῆς Βαυαρίας Ἀκαδημία, ἵδρυσε τὴν βιβλιοθήκην καὶ τὴν Στοὰν τῶν εἰκόνων, διέτρεφε παρ' αὐτῷ τοὺς ζωγράφους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Μοῦλιχ, Σβάρτς, Κάνδιδ καὶ ἰδίᾳ τὸν διάσημον Ὀρλάνδον Δικάσσον, μετερρύθμισε τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν καὶ ἐν γένει ὑπῆρξεν εὐεργετικώτατος, μὴ παραλείπων νὰ φροντίζῃ ἀκόμη διὰ τὴν καλοπέρασιν ὑπὸ ἔποψιν τροφῆς καὶ ποτοῦ ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν πολυαριθμοτάτων ὑπαλλήλων τοῦ παλατίου του. Οἰκονομολόγος ὅμως δὲν ἦτο, διὸ καὶ φυσικώτατον ὑπῆρξε τὸ ὅτι εἰς διάστημα ὀλιγίστου μόνον χρόνου τοῦ ἦλθαν τὰ πράγματα ὄχι πολὺ εὐχάριστα, διότι καὶ τὸ ταμεῖόν του ἦτο ἐντελῶς κενόν, καὶ τὰ χρέη του παμμέγιστα, καὶ τὸ σπουδαιότερον, δανειστὰς πλέον δὲν εὕρισκε. Καὶ σημειώσατε, ὅτι ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος, τοὺς χρόνους τῶν μεγαλοπρεπῶν πομπῶν καὶ τῶν πολυτελῶν ὑποδοχῶν καὶ τῶν δαπανηροτάτων πανηγύρεων.

Μία φαεινοτάτη τότε ἰδέα ἐπῆλθεν εἰς τὸν οἰκονομικόν του ἐπίτροπον, ἥτις ἐπέρπωτο αὐτὸν μὲν νὰ ἀπαλλάξῃ τῆς δυσχεροῦς του θέσεως, εἰς ἡμᾶς δὲ τοὺς τρεῖς ὅλους μετ' αὐτὸν αἰῶνας ζῶντας νὰ παράσχῃ τοῦ περιφήμου **Χόφ μπράους-χάους** τὴν ἀπολαυστικωτάτην ἡδονήν. Ἀπεφασίσθη δηλονότι ἡ σύστασις Βασιλικῶν μονοπωλίων καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ **Βασιλικοῦ ζυθοπωλείου**. Ἡ ἵδρυσις τοῦ τελευταίου μάλιστα ἦτο ἀναγκαιοτάτη. Οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς μᾶς παριστοῦν Γουλιέλμον τὸν εὐσεβῆ ὡς ἕνα τῶν μεγαλειτέρων ζυθοποτῶν, τὸ παράδειγμα τοῦ ὁποίου πολὺ εὐχαρίστως ἠκολούθουν καὶ οἱ πολυάριθμοί του αὐλικοί. Ὁ ζῦθος, τὸν ὁποῖον ἔπινον τότε οἱ ἐν τῷ παλατίῳ ἤρχετο ἀπὸ τὴν Σαξωνίαν καὶ ἀπὸ τὸ **Ἀΐνμπεκ** τοῦ Χανοβέρου, ἦτο δ' ὡρισμένον νὰ παρέχηται εἰς τοὺς κατωτέρους ὑπαλλήλους μία μόνον **καθ'** ἑκάστην λίτρα. Ἀλλ' εἶνε εὔκολον νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ἡ κλοπὴ καὶ ἡ ἀπάτη ἐβασίλευεν ἐκεῖ μέσα, ὅτι δὲ ὁ πινόμενος ζῦθος ἦτο τοὐλάχιστον δεκαπλάσιος, ἀφοῦ αἱ σωθεῖσαι χρονογραφικαὶ σημειώσεις περιγράφουσι γενναιότατα μεθύσια, προκήρυξις δὲ τῆς 29 Μαρτίου τοῦ 1589 ἀπηγόρευε τὸ **ἀπρεπῶς καὶ ἀπὸ τῆς μεσημβρίας ἄρχεσθαι πίνειν**.

⁂

Ὁπωσδήποτε ἤρξατο πλησίον τοῦ παλατίου κτιζόμενον ἰδιαίτερον κατάστημα διὰ τὸ ἀποφασισθὲν Β. ζυθοπωλεῖον, ὁ ἐγκαινιασμὸς τοῦ ὁποίου ἐγένετο τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1589. Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ πρῶτον κατάστημα τοῦ **Χοφ-μπράου-Χάους** διατηρηθὲν μέχρι τοῦ 1808, ὅτε ᾠκοδομήθη τὸ μέχρι τοῦ 1897 ἀκόμη διασωθὲν καὶ ὑφ' ὁλοκλήρου τοῦ Μοναχαίου πληθυσμοῦ γνωστὸν παλαιὸν κτίριον, εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὁποίου ὅμως σήμερον ἐγείρεται τὸ κατὰ τὸ 1897 ἀποπερατωθὲν νεώτατον τοῦ Βασιλικοῦ ζυθοπωλείου οἰκοδόμημα.

Τὸ πρῶτον αὐτὸ κτίριον ἐστοίχισε μόνον 1477 φιορίνια, κατώρθωσεν ὅμως τὸ πρῶτον ἀκόμη τῆς ἱδρύσεώς του ἔτος οὐ μόνον νὰ ποτίσῃ τὰς διψαλέας τῶν αὐλικῶν καὶ τοῦ δουκὸς ψυχάς, ἀλλὰ καὶ νὰ παρουσιάσῃ κέρδος οὐκ εὐκαταφρόνητον. Ὁ πρωτομαΐστωρ

Γουλιέλμος ὁ Εὐσεβὴς
ὁ ἱδρύσας τὸ Χόφ-Μπράου-Χάους τὸ 1589.

τοῦ ζύθου — καὶ τοιοῦτος πρῶτος ἀναφέρεται κάποιος **Πονγκράντζ** — ἐμισθοδοτεῖτο μὲ τὸ καταπληκτικὸν ποσὸν 2 φιορινίων καθ' ἑβδομάδα. Οἱ σημερινοὶ συνάδελφοί του ἐν τοῖς μεγαλειτέροις ζυθοποιείοις λαμβάνουσι **κάτι περισσότερον**, περὶ τὰς πεντήκοντα χιλιάδας μάρκων χρυσῶν κατ' ἔτος. Μὴ λησμονῆτε ὅμως ὅτι οἱ πρὸς οἰκοδομὴν τῆς μητροπολιτικῆς ἐκκλησίας ἐργαζόμενοι ἐργάται ἐλάμβανον πρὸ τετρακοσίων ἐτῶν **2 πφενίκια** τὴν ἡμέραν!

Τοῦ **Χοφ-μπράου-χαους** ὁ ζῦθος ἦτο πολὺ καλλίτερος τῶν ἄλλων ἰδιωτικῶν τοῦ Μονάχου ζυθοποιείων, οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ὁποίων ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται ὅτι ἐπέκειτο ἡ καταστροφή των ἐκ τοῦ τοιούτου συναγωνισμοῦ. Καὶ ὅμως οὐ μόνον δὲν κατεστράφησαν ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὠφελήθησαν ἀπεναντίας, διότι ἠναγκάσθησαν νὰ παράγωσι ποιότητα ζύθου καλλιτέραν γενόμενοι αὐτοὶ πρῶτοι αἴτιοι τῆς σημερινῆς δόξης ἣν ἁπανταχοῦ τοῦ κόσμου κέκτηται τοῦ Μονάχου ὁ ζῦθος. Ἀλλὰ καὶ ὁ κόσμος ὁ πολὺς ὠφελήθη ἐκ τοῦ συναγωνισμοῦ τούτου τὰ μέγιστα, διότι ἐκρατήθη χαμηλὰ τοῦ ζύθου ἡ τιμή, ἥτις ἄνευ τοῦ βασιλικοῦ ζυθοπωλείου καὶ σήμερον ἀκόμη θὰ ἀνήρχετο τοὐλάχιστον εἰς τὴν τιμὴν τῶν 40 πφενικίων κατὰ λίτραν, ἀντὶ τῶν 24 ἢ 26, ἀνθ' ὧν πωλεῖται ὁ συνήθης Βαυαρικὸς ζῦθος. Ἄλλο ἐπίσης εὐχάριστον ἀποτέλεσμα ἐκ τοῦ συναγωνισμοῦ τούτου προῆλθε τὸ ὅτι οἱ μικροὶ ἐργοστασιάρχαι ἐξηφανίσθησαν ἐκ τοῦ μέσου, τὰ ἐργοστάσια δὲ αὐτῶν περιῆλθον εἰς ὀλίγας χεῖρας, ἐξ ὧν προῆλθον οἱ τὴν σήμερον ἑκατομμυριοῦχοι ζυθοπαραγωγοὶ (Σπάτεν, Ψόρρ, Λαίστ, Τσάχερλ) καὶ τὰ μεγάλα ἑταιρικὰ ζυθοποιεῖα (Λέβεν-μπρόϋ, Χάκερ κλπ.) Εἶνε μάλιστα ἄξιον ἀπορίας πῶς κατώρθωσε τὸ **Χοφ-μπραου-χαους** νὰ ἀντιστῇ κατὰ τοσοῦτον μεγάλων χρηματικῶν κεφαλαίων, μὲ τὸν εὐθηνὸν καὶ θαυμασίας πάντοτε ποιότητος ζῦθόν του.

⁂

Καὶ χρονολογεῖται μὲν τοῦ **Χοφ-μπράου-χάους** ἡ ἵδρυσις ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος, ἡ ἐν αὐτῷ ὅμως τοῦ κόσμου συνάθροισις μόνον τὸ 1830 ἤρξατο. Πρὸ τῆς ἐποχῆς δηλονότι αὐτῆς ἐπώλει ἁπλῶς ζῦθον, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἰδιαίτερος χῶρος ἐντὸς τοῦ καταστήματος, ὅπως χρησιμεύῃ πρὸς πόσιν τοῦ κατασκευαζομένου ζύθου. Ἀπὸ τοῦ 1830 ἐγένετο ὅλως τὸ ἐναντίον. Ζῦθος σχεδὸν δὲν ἐξάγεται ἐκ τοῦ καταστήματος ὅλου καταναλισκομένου ἐντὸς αὐτοῦ, οὕτω δὲ ἡ φήμη του ὡς τόπου ἀναψυχῆς, διασκεδάσεων καὶ γενναίας ζυθοποσίας δὲν ἐβράδυνε νὰ διαδοθῇ καθ' ὅλον τὸν κόσμον. Ἐν αὐτῷ ἔζη ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν ὁ περιώνυμος ἐκεῖνος ζυθοπατέρας, ὁ πίνων **54 λίτρας** καθ' ἑκάστην. Ἐνταῦθα κατειργάζοντο τὴν ἀποστρογγύλλωσιν τοῦ σώματός των καὶ τὴν ὑπερσάρκωσιν τῆς γαστέρος των καὶ τὴν ἀπερύθρωσιν τῆς ῥινός των οἱ βαρελοειδεῖς Μοναχαῖοι. Ἐνταῦθα συνωθούμεναι αἱ χιλιάδες τῶν κατοίκων τοῦ Μονάχου κατὰ τὰς πρώτας τοῦ Μαΐου ἡμέρας ἐν εἴδει ἐθνικῆς ἑορτῆς ὅπως πίωσι τὸν κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ζύθου **Ἀΐνμπεκ** κατασκευαζόμενον καὶ σήμερον ἔτι ζῦθον **Μπόκ**, παρεῖχον τὴν εἰκόνα νεωτέρων τοῦ Βάκχου πανηγυριστῶν, μὲ τοὺς χορούς καὶ τὰ ᾄσματά των, μὲ τοὺς γέλωτας καὶ τοὺς ἀστεϊσμούς των, μὲ τὴν ζενίθιον ἐκείνην εὐθυμίαν καὶ τρέλλαν.

Πρὸ τοῦ καταστήματος τούτου, ὅπερ ἠδύνατό τις νὰ παραβάλῃ πρὸς σταῦλον, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ θεωρηθῇ ὑπερβολικός, ἐξετείνετο εὐρυχωρότατον λειβάδιον, ἐν ᾧ τὰς ζωηρὰς ἐκείνας τοῦ Μαΐου ἡμέρας φαιδρότατοι ἐτελοῦντο ἀγῶνες, εἰς οὓς αἱ κυρίως ἡρωΐδες ἦσαν αἱ πωλήτριαι τῶν ρεπανίων γραῖαι, **αἱ ρεπανογυναῖκες**, ὅπως μὲ ἓν χυδαῖον γερμανικὸν ὄνομα ἐκαλοῦντο. Καὶ ἦσαν ποικίλοι οἱ ἀγῶνες οὗτοι· **ἀγῶνες δρόμου** πολλῶν ὁμοῦ ρεπανοπωλητριῶν, αἵτινες μὲ τὸν ἱδρῶτα εἰς τὸ πρόσωπον, μὲ τὴν γλῶσσαν ἐκτὸς τοῦ στόματος, μὲ τὰ φορέματα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀναρριπιζόμενα ἔτρεχον ὁλονὲν ὑπὸ τοὺς γενικοὺς σαρκασμοὺς καὶ γέλωτας τῶν ζυθοποτούντων θεατῶν· **ἀγῶνες μετ' ἐμποδίων**, ἅτινα συνίσταντο ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν λουκάνικα καὶ ποικίλων σχημάτων ρεπάνια τρωγόμενα ὑπὸ τῶν ἀγωνιστριῶν ἐν τῷ τρέχειν, **ἀγῶνες καρκινοβατικοί**, καθ' οὓς ὤφειλον αἱ ἀγωνιζόμεναι νὰ τρέχωσι οὐχὶ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ προσώπου των βαίνουσαι, ἀλλὰ τὸ ὄπισθεν τοῦ σώματός των μέρος προβάλλουσαι. Ἄφθονα δὲ ἦσαν καὶ τὰ διδόμενα βραβεῖα καὶ ζωηρότατα τὰ μεταξὺ τῶν θεατῶν στοιχήματα, ὅπως ζωηρότατοι ἦσαν καὶ οἱ γέλωτες καὶ εὐθυμότατοι οἱ εἰς βάρος τῶν ἀγωνιζομένων ἀστεϊσμοί, τὰς ὁποίας τὰ προγράμματα ἐτίμων καὶ μὲ τὸ ὄνομα τῶν θηλειῶν ὄνων.

Τοιαύτας διασκεδάσεις δὲν θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ ἀνεχθῇ τὴν σήμερον τοῦ Μονάχου ὁ πληθυσμὸς ἐν τοσούτῳ οἱ γεροντότεροι μετὰ θλίψεως ἀναμιμνήσκονται τοὺς λαμπροὺς ἐκείνους τῶν εὐτυχῶν γελώτων — ἀλλὰ καὶ τῆς χρυσῆς των νεότητος — χρόνους, οὓς δὲν θὰ ἐπανίδωσι πλέον, καίτοι αὐτοὶ συνεχίζοντες τὰς παραδόσεις τῶν μόνον τοῦ **Χοφ-μπράου χαους** τὸν ζῦθον ἐννοοῦν νὰ πίνωσι.

⁂

Τὸ παλαιὸν τοῦτο τοῦ βασιλικοῦ ζυθοπωλείου κατάστημα ἐπεσκέφθη καὶ ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ, δικαίως δὲ ἡ ἐπίσκεψις αὕτη παρέμεινε μέγα γεγονὸς διὰ τὰ χρονικὰ τοῦ **Χοφ-μπράου-χάους**. Ὁ σιδηροῦς ἀρχικαγγελάριος, τὸν ὁποῖον οἱ Μοναχαῖοι δὲν ἠγάπων, ὡς ἀληθὴς γερμανὸς ζυθοπότης παρέμεινεν εἰς τὴν κοινὴν τῶν πολλῶν αἴθουσαν, ἔπιε δύο ὁλόκληρα μέσσα — καὶ τὰ μέσσα αὐτὰ φυλάσσονται ἤδη ὡς πολύτιμα κειμήλια ἐν τοῖς ἀρχείοις τοῦ καταστήματος, — ἔφαγε βούρστια μὲ λάχανα, καὶ ἐν γένει ἀπήλαυσεν ὅλων τῶν ἡδονῶν, ὅσας ἠδύνατο νὰ παράσχῃ ἡ εἰς τὸ **Χοφ-μπράου χαους** ἐπίσκεψις.

Ἀλλὰ καὶ τῆς Αὐστρίας ἡ δολοφονηθεῖσα ἀτυχὴς αὐτοκράτειρα Ἐλισσάβετ, καὶ δοῦκες καὶ πρίγκηπες ἄλλοι πολλοὶ ἐτίμησαν τὸ κλεινὸν τοῦτο τῆς Βαυαρίας ἵδρυμα, ὅπου μόνον ἠδύνατό τις νὰ σπουδάσῃ τὸν ἐθνικὸν χαρακτῆρα τοῦ βαυαρικοῦ λαοῦ, καὶ τὴν ἔκτακτον αὐτοῦ ζυθοποτικὴν δύναμιν.

⁂

Ἐκ τῶν τύπων, οἵτινες κατέκλυζον τὸ παλαιὸν τοῦ **Χοφ-μπράου-χάους** κτίριον ἀλησμόνητος παρέμεινεν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ λαοῦ ὁ σύλλογος... τῶν **μυταράδων**. Ἀγγούρια, σάλπιγγες, ἀπίδια, λεμόνια καὶ παντοῖα εἴδη φυτῶν ἄλλα, ἀντεπροσωπεύοντο πλουσίως καὶ δι' ἀμιμήτων ἀποτυπωμάτων εἰς τὸν κατὰ πάντα σεβαστὸν τοῦτον σύλλογον. Ἄπειρος κόσμος περιεκύκλου τοὺς εὐτυχεῖς φορεῖς πάντων τούτων τῶν παραδόξων σαρκωμάτων, μὲ τὰς διαφόρους προεξοχὰς καὶ ἐσοχάς, τὰς ποικίλας ραβδώσεις, τοὺς παντοίους χρωματισμούς, καὶ τὰς ἄλλας περὶ τὸ σχῆμα τὴν ὑφήν, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μῆκος ἰδιότητας. Οὐδεὶς, ὅμως εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀποτείνῃ ὑψηλοφώνως πειρακτικόν τινα ἀστεϊσμόν, διότι οἱ κύριοι μυταράδες προθύμως μὲν ἐπεδείκνυον εἰς τὸ πολὺ κοινὸν τὰ εὐγενῆ αὐτὰ ὄργανα τὰ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ προσώπου των ἐρριζωμένα, οὐδεμίαν ὅμως ἀνείχοντο παρατήρησιν περὶ τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης κατατομῆς τῆς μονοπωλιακῆς των ῥινός.

⁂

Μ' ὅλας ὅμως τὰς ζωηρὰς τοῦ παρελθόντος ἀναμνήσεις καὶ τὴν ἔνδοξόν του ἱστορίαν δὲν ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ ἐπὶ τέλους καὶ τὸ παλαιὸν τοῦ **Χοφ-μπρασυν-χάους** κτίριον τὴν κοινὴν τύχην τῆς ἐρειπώσεως καὶ τοῦ κατεδαφισμοῦ, νὰ ἀντικατασταθῇ δὲ διὰ τοῦ ὡραίου σημερινοῦ κτιρίου, ὅπερ κυρίως ὀφείλεται εἰς τὴν προνοητικότητα τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ κ. **Ρίδελ** καὶ τοῦ ἀπὸ τριακονταετίας διευθυντοῦ κ. **Σταουπ-δάσσεο**. Τὸ περικαλλὲς τοῦτο οἰκοδόμημα προωρίσθη ἁπλῶς ὡς τόπος καταναλώσεως τοῦ ζύθου διὰ τῶν χιλιάδων θαμώνων του, πλεῖσθ' ὅσα ἄλλα δὲ μεγάλα καὶ σκοπιμώτατα οἰκοδομήματα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βιέννης πέραν τοῦ Ἰσάρου ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀρχιτεκτόνων **Χοΐλμανν** καὶ **Λίτμανν** ἀνεγερθέντα χρησιμεύουσι διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν ἀποθήκευσιν τοῦ κατασκευαζομένου ζύθου.

Ἡ οἰκοδομὴ τοῦ νέου κτιρίου ἐπερατώθη τὸ 1897 ὁπόταν μεγαλοπρεπέστατα ἐγένοντο καὶ τὰ ἐγκαίνια αὐτῆς, προεξάρχοντος τοῦ ἀντιβασιλέως καὶ παρισταμένων πάντων τῶν βασιλικῶν Πριγκήπων, τῶν ὑπουργῶν καὶ παντὸς τοῦ ἀνωτάτου καὶ ἀριστοκρατικωτάτου τοῦ Μονάχου κόσμου. Ἐννοεῖται ὅτι πάντες ἔπιον ζῦθον διὰ τοῦ κοινοῦ ποτηρίου τοῦ **Χόφ-μπράους-χαους**, ὅπερ μετὰ τοῦ στέμματος φέρει τὰ δύο στοιχεῖα Η. καὶ Β.

⁂

Ὁ χῶρος δὲν μοι ἐπιτρέπει ἐνταῦθα νὰ κάμω περιγραφὴν μακρὰν τοῦ νέου κτιρίου. Τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ εἶνε κομψὸν καὶ χάριεν, ρυθμοῦ τῆς νεωτέρας γερμανικῆς ἀναγεννήσεως, συμφωνοτάτου πρὸς τὰ ἄλλα ἔκτοτε ἐκεῖ πλησίον ἀνεγερθέντα οἰκοδομήματα, παρέχοντα πάντα ὁμοῦ εἰς τὴν πλατειανόψιν τεμαχίου μικροῦ ἀρχαιοτάτης γερμανικῆς πόλεως, πόλεως μᾶλλον φανταστικῆς πλὴν ἑλκυστικωτάτης. Εἰς τὸν εὐθὺς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐντὸς τῆς ἰσογείου στοᾶς εἰσερχόμενον μεγάλην ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν τῶν τραπεζῶν ἡ πληθὺς καὶ ὁ περὶ αὐτὰς συνωστισμὸς πλήθους ἀναριθμήτου ἀνθρώπων καθημένων, ὀρθίων ἢ περιπατούντων, οἵτινες πάντες εἶνε ἐκεῖ συνηθροισμένοι διὰ νὰ ζυθοποτήσωσιν ὑπὸ τὰς εὐνοϊκωτάτας ἐνταῦθα περιστάσεις, τὰς ὁποίας ἡ κοινὴ εὐθυμία καὶ ἡ ποικίλων ἀνθρώπων προσέλευσις γεννῶσι. Ἡ αὐλὴ ἡ ἀριστερὰ τῆς ἰσογείου στοᾶς καὶ κατὰ μῆκος τοῦ κολοσσιαίου μαγειρείου — τοῦ μεγίστου ἐν τῷ κόσμῳ μαγειρείου — ἐκτεινομένη εἶνε ἐπίσης μαγευτικωτάτη τὴν θέαν, μὲ τὰς εὐρυχώρους στοάς της, τὰ αετώματά της, τοὺς ὡραίους ἐξώστας της, τὴν ἐν τῷ μέσῳ κρήνην, καὶ ἰδίᾳ διὰ τὰ ἐδῶ κ' ἐκεῖ διεσκορπισμένα βαρέλια ζύθου, ἅτινα χρησιμεύουσιν ὡς τράπεζαι καὶ περὶ τὰ ὁποῖα συνωθοῦνται, τοῦ καιροῦ ἐπιτρέποντος, καὶ κατ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν χειμῶνα, ὑπὸ ἐλεύθερον οὐρανόν, φανατικώτατοι τοῦ **Χοφ μπραου χάους** θαμῶνες. Ἐπάνω δὲ, καθ' ὅλον τοῦ οἰκοδομήματος τὸ μῆκος, ἐκτείνεται ἡ κολοσσιαία τῶν ἑορτῶν καὶ συναυλιῶν αἴθουσα, σήμερον οὖσα εἰς καθημερινὴν τοῦ δημοσίου χρῆσιν διὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας, ἥτις, καίτοι ὀκτακόσια μόνον ἀριθμοῦσα καθίσματα, καταλαμβάνεται κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μουσικῶν συναυλιῶν ὑπὸ διπλασίου τοὐλάχιστον θεατῶν ἀριθμοῦ. Ἡ αἴθουσα αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀριστούργημα τέχνης διά τε τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν ἐπίπλωσιν μὲ τὰς διαφόρους ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ τῆς στέγης παραστάσεις τὴν ἄπειρον σειρὰν τῶν τραπεζῶν καὶ καθισμάτων τὸν ἄπλετον φωτισμὸν καὶ τὴν ὅλην λαμπρότητα καὶ καλλονήν. Ἀλλὰ καὶ τοῦ ζύθου τὰ πωλητήρια, καὶ τὰ μαγειρεῖα, καὶ τὰ ἰδιαίτερα τῶν συναναστροφῶν δωμάτια, καὶ αἱ κατοικίαι τοῦ διευθυντοῦ καὶ τῶν ὑπαλλήλων, τὰ πάντα εἶνε σκοπιμώτατα διατεθειμέναι φωτεινά, ἑλκυστικά. Οὐδαμοῦ τοῦ κόσμου ὑπάρχει τόσον σκοπίμως καὶ πρακτικῶς ᾠκοδομημένον ζυθοπωλεῖον· καὶ ἐὰν ὅμως ποτὲ κατασκευασθῇ καὶ ὡραιότερον ἀκόμη, οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ νὰ ἀναπτύξῃ τόσην δρᾶσιν καὶ τόσην ζωήν, ὅσην τὸ Μοναχαῖον **Χόφ μπραου-χαους**.

⁂

Καὶ ἤδη λάβωμεν καὶ ἡμεῖς θέσιν θαμώνων, ἂς παραγγείλωμεν λίτραν ζύθου, καὶ ἐν τῷ δροσίζειν τὸν φάρυγγα ἡμῶν ἂς ἴδωμεν εἰς τί συνίσταται ὁ ἐνταῦθα μόνον τόσον ἰδιαζόντως ἀναπτυσσόμενος ζυθοποτικὸς βίος.

Ἀνκαποκριτής

ΤΑ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛΙΚΑ ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ (Βλέπε καὶ προηγούμενον φύλλον)

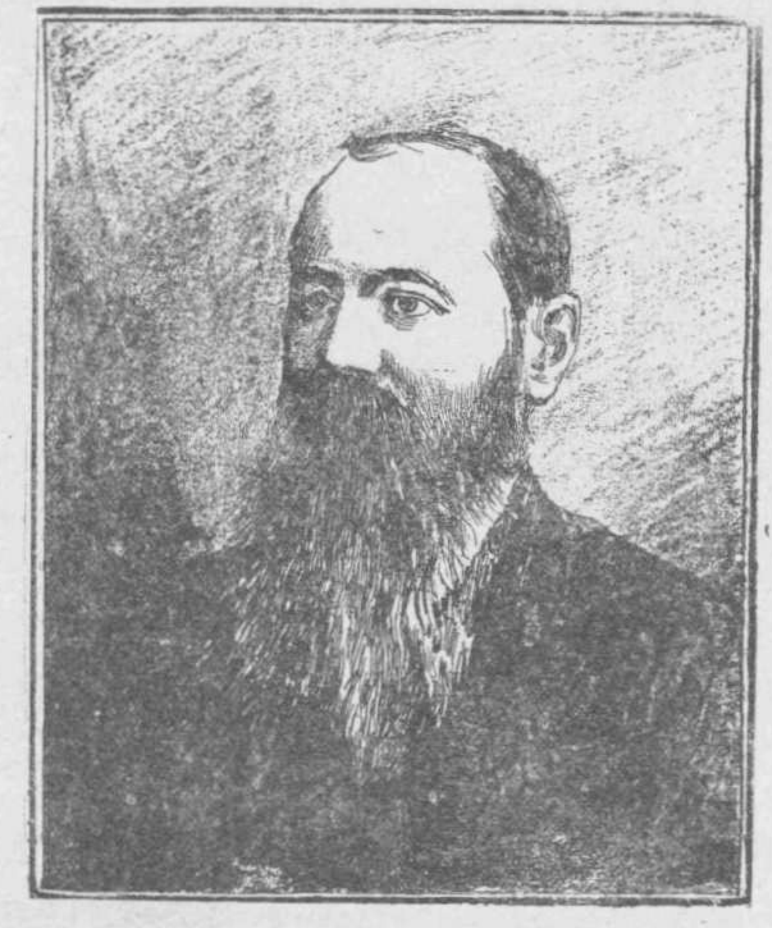

Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῆς Ὀράγκης κ. Στάϊν.

ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙ
30 ΜΕ ΠΕΝΤΑΡΑΙΣ 30
γίνεσθαι συνδρομηταὶ δι' ἕνα μῆνα εἰς τὴν πρωινὴν
ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ

ΟΝΕΙΡΟ-ΑΛΗΘΕΙΑ

Εἶδα στὸν ὕπνο μου πῶς πέθανα...
Μὰ ξέρεις; σὰ νὰ ἦτανε ἀλήθεια...
Καὶ τὰ κοράκια 'χήμιξαν ἀπάνω μου
Καὶ μ' ἄνοιξαν τὰ πονεμένα στήθια!

Ἔπιναν, ἔπιναν τὸ μαῦρο αἷμά μου,
Τρώγανε μ' ἀπονιὰ τὰ σωθικά μου,
Ἐδάγκαναν βαθειὰ βαθειὰ τὴ σάρκα μου,
Ξεσκίζανε τὴν ἔρημη καρδιά μου!

Μὰ τόση ἔχω νοιώσει στὴν καρδιά,
Τόση μεγάλη πίκρα πιὸ γιὰ σένα,
Ποῦ ὅσα κοράκια 'χήμιξαν στὰ στήθη μου,
Ἐπέσανε στὴ γῆ φαρμακωμένα!

Ἀθῆναι 20 Αὐγούστου 1899.

Μαρίκα Πίπιζα

ΣΚΕΨΕΙΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΥ

Μὲ τὴν πρώτην λευκὴν τρίχα εἰς τὸν ἄνδρα ἔρχεται ἡ φρόνησις, εἰς τὴν γυναῖκα ἡ παραφροσύνη.

Αἱ βασίλισσαι εἶναι αἱ δυστυχέστεραι γυναῖκες τοῦ κόσμου. Δὲν ἠμποροῦν νὰ κρύψουν τὰ χρόνια τους

Μεγαλείτερος ἀλτρουΐστὴς ἀπὸ τὸν φιλάργυρον δὲν γίνεται. Ὑποφέρει τόσας στερήσεις διὰ ν' ἀφήσῃ περιουσίαν εἰς κάποιον ἄλλον.

Αἱ ἰδέαι ὁμοιάζουν πολὺ μὲ τ' ἀσπρόρρουχα. Ὅταν δὲν ἀλλάζονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βρωμοῦν ἢ σκουριάζουν, ὡς λέγεται κοινῶς.

Ο ΑΡΧΙΨΕΥΤΗΣ

Η ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΕΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ταξείδιον πρὸς ἀνατολάς. – Ὁ βαρῶνος παρουσιάζει φίλον ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν τὸν ἠπάτησε. — Κερδίζει ἑκατὸν γουϊνέας ἐξαρτῶν τὰς πεποιθήσεις του ἐκ τῆς μύτης τοῦ φίλου του — Α*λλα τινὰ ἐπεισόδια τὰ ὁποῖα ἴσως διασκεδάσωσι τὸν ἀναγνώστην ὄχι ὀλίγον.

Εἰς ἕνα ταξείδιον τὸ ὁποῖον ἔκαμα εἰς τὰς Ἀνατολ..ς Ἰιδίας μὲ τὸν πλοίαρχον Χάμιλτον εἶχα μετ' ἐμοῦ τὸν εὐνοούμενόν μου ἰχνηλάτην, ζῶον τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν, ἤξιζεν ὡ. μάλαμα τὸ βάρος του. Αὐτο: ὁ σκύλ·ς δὲν μὲ εἶχεν ἀπατήσει ποτέ.

Μίαν ἡμέραν κατὰ τ·ν ὁποίαν συμφώνως μὲ τοὺς ἀκριβεστέρους ὑπολογισμοὺς το· πλοιάρχου εὑρισκόμεθα εἰς τριακοσίων, τοὐλάχιστον λευγῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, ὁ σκύλος μου ἤρχισε νὰ ὀσφραίνεται κυνήγι. Ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ὥραν ἐξηκολούθησε νὰ πράττη τοῦτο πρὸς μεγάλην μου ἔκπληξιν. Τὸ πρᾶγμα μοῦ ἐφάνη τόσον περίεργον ὥστε τὸ εἶπον εἰς τὸν πλοίαρχον καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ πλοίου, προσθεὶς ὅτι, ὡς ἐφαίνετο εὑρισκόμεθα πλησίον τῆς ξηρᾶς, διότ. ὁ σκύλος ὀσφραίνεται κυνήγι. Ὅλοι ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐξεκαρδίσθησαν εἰς τὰ γέλοια, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μετέβαλε ποσῶς τὴν καλὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν εἶχον διὰ τὸν σκύλον. Μετὰ πολλὴν συζήτησιν ὑπὲρ καὶ κατά, εἶπο. εὐτόλμως εἰς τὸν πλοίραχον ὅτι εἶχον περισσοτέραν πεποίθησιν εἰς τοῦ Τρέϋ τὴν ὄσφρησιν παρὰ εἰς τὴν ὀξυδέρκειαν ὅλων τῶν ναυτῶν τοῦ πλοίου καὶ συνεπῶς ἐπρότεινα νὰ στοιχηματίσω τὴν ποσότητα τῶν χρημάτων τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ πληρώσω διὰ ναῦλόν μου, (ἤτοι ἑκατὸν γουϊνέας), ὅτι θὰ εὕρωμεν κυνήγιον ἐντὸς ἡμισείας ὥρας. Ὁ πλοίαρχος, ἄνθρωπος εὔθυμος καὶ ὅλος καρδιά, ἐγέλασε καὶ πάλιν, καὶ παρεκάλεσε τὸν κύριον Κρώφωρδ ἰατρὸν τοῦ πλοίου νὰ ἐξετάσῃ τὸν σφυγμόν μου. Ὁ ἰατρὸς ἔπραξε τοῦτο καὶ ἀπεφάνθη ὅτι εὑρίσκομαι εἰς ἄκραν ὑγείαν καθ' ὅλα.

Μεταξὺ αὐτῶν ἀντηλλάγη ὁ ἀκόλουθος διάλογος τὸν ὁποῖον ἤκουσα καίτοι αὐτοὶ ὡμίλουν χαμηλοφώνως ἐγὼ δὲ εὑρισκόμην εἰς ἀρκετὴν ἀπ' αὐτῶν ἀπόσσασιν.

Πλοίαρχος, Τ.ὸ ἔστριψαν δὲν δύναμαι λοιπὸν ὡς τίμιος ἄνθρωπος νὰ δεχθῶ τὸ στοίχημά του!

Ἰατρὸς — Ἔχω ἐναντίαν γνώμην· δὲν εἶνε διόλου τρελλός, ἀλλ' ἔχει περισσοτέραν πεποίθησιν εἰς τὴν ὄσφρησιν τοῦ σκύλου του παρὰ εἰς τὴν κρίσιν ὅλων τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου· θὰ χάσῃ τὸ στοίχημα καὶ εἶνε ἄξιος τῆς τύχης του.

Πλοίαρχος. Τοιοῦτον στοίχημα δὲν εἶνε πρέπον νὰ τὸ δεχθῶ. Ἐν τοσούτῳ θὰ δεχθῶ διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω καὶ ὕστερον τοῦ ἐπιστρέφω τὰ χρήματά του.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ διαλόγου τούτου ὁ Τρέϋ ἐξηκολούθει τηρῶν τὴν ἀνιχνευτικήν του στάσιν, τοῦτο δὲ μὲ ἔπειθε περισσότερον ὅτι ἡ γνώμη μου ἦτο ὀρθή. Ἐπρότεινα λοιπὸν τὸ στοίχημα καὶ πάλιν καὶ ἔγινε τέλος δεκτόν.

Μόλις εἴπομεν τὰς λέξεις «Σύμφωνοι» ἐγὼ καὶ ὁ πλοίαρχος καὶ μερικοὶ ἐκ τῶν ναυτῶν οἵτινες ἡλίευον ἐντὸς λέμβου δεδεμένης ἀπὸ τῆς πρύμνης καὶ παρακολουθούσης τὸ πλοῖον συνέλαβον ἕνα πολὺ μεγάλον καρχαρίαν, τὸν ὁποῖον ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἤρχισαν νὰ τὸν κόπτωσι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐξάξωσιν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἔλαιον. Καὶ ἐνῷ τὸν ἔκοπτον ἰδοὺ ἐξέρχονται ἐκ τοῦ στομάχου ἓξ ζεύγη περδίκων ὁλοζώντανα καὶ παχύτατα. Εἶχον μείνει πολὺν καιρόν, ὡς φαίνεται, εἰς τὸν στόμαχον τοῦ καρχαρίου διότι ὅταν ἠνοίχθη οὗτος ὑπὸ τῶν ναυτῶν παρετηρήσαμεν ὅλοι ἐν ἐκπλήξει ὅ.ι μία ἐξ αὐτῶν ἐκάθητο ἐπὶ τεσσάρων αὐγῶν ἐνῷ τὸ πέμπτον ἐξ αὐτῶ. εἶχεν ἤδη ἐκκολαφθῆ καὶ γείνει ἓν ὡραῖον περδίκιον.

Τὸ ἐν λόγῳ περδίκιον ἀνετράφη μὲ τὰ μικρὰ τῆς γαλῆς τοῦ πλοιάρχου τὰ ὁποῖα εἶχον γεννηθῆ ὀλίγον πρωτήτερα. Ἡ ἐν λόγῳ γαλῆ συνέλαβε τόσην στοργὴν δι' αὐτὰ ὅσην καὶ διὰ τὰ μικρά της καὶ ἐδείκνυε μεγάλην στενοχωρίαν καὶ λύπην ὁσάκις τὰ περδίκια ἔφευγον μακράν της καὶ ἦτο ὅλη ἀνησυχία ἕως νὰ τὰ ἴδη πάλιν ἐπιστρέφοντα παρὰ τὸ π·ευρόν της. Αἱ

Ἐκκόλαψις μαγειρευτικῶν ζώων (Κεφ. ΙΗ')

ἄλλαι πέρδικες ἦσαν ὅλαι θηλυκαὶ καὶ ἔκαμνον αὐγὰ τὰ ὁποῖα ἐπώαζαν καὶ ἐσκοῦσαν εἰς περδίκια, κατὰ τρόπον ὥστε τὰ πουλερικὰ δὲν ἔλειψαν καθ' ὅλον τὸ ταξείδιόν μας. Ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Τρέϋ, ὁ ὁποῖος ἦτο αἰτία νὰ κερδίσω ἑκατὸν γουϊνέας καὶ νὰ ἔχωμεν νωπὸν κυνήγιον καθ' ἑκάστην εἰς τὴν τράπεζάν μας, ἔδωκα αὐστηρὰς διαταγὰς ἵνα τοῦ δίδωσι τακτικὰ καθ' ἑκάστην ὅλα τὰ κόκκαλα, ποῦ δὲ καὶ ποῦ καμμίαν πέρδικα, ἂν περίσσευε καμμιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Δεύτερον, ἀλλ' ἀπροσδόκητον ταξείδιον εἰς τὴν Σελήνην. — Τὸ πλοῖον ἀναβιβάζεται ὑπὸ ἀνεμοστροβίλου χιλίας λεύγας ἄνωθεν τῆς θαλάσσης, ὅπου ἄλλη ἀτμόσφαιρα τὸ παραλαμβάνει καὶ τὸ φέρει εἰς εὐρὺν λιμένα τῆς Σελήνης. — Περιγραφὴ τῶν κατοίκων τῆς Σελήνης καὶ ἔκθεσις περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἔρχονται εἰς τὸν Σεληνιακὸν κόσμον. — Ζῶα, ἤθη, οἶνος, χορταρικὰ πολεμικὰ ὅπλα κτλ.

Σᾶς ἔχω ἤδη περιγράψει τὰ κατὰ τὸ πρῶτον ταξείδιόν μου εἰς τὴν Σελήνην, ὅταν μετέβην ε.ς αὐτὴν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀργυροῦ μου πελέκεως. Ἔκτοτε ἔκαμα καὶ ἄλλο ταξείδιον εἰς αὐτὴν κατὰ τρόπον πολὺ ἀνετώτερον, καὶ παρέμεινα ἀρκοῦντα χρόνον ἵνα παρατηρήσω πολλὰ καὶ ποικίλα ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα θὰ ἐπιχειρήσω νὰ σᾶς περιγράψω ἐν λεπτομερείᾳ ἐφ' ὅσον ἡ μνήμη μοῦ τὸ ἐπιτρέπει.

Τῇ αἰτήσει μεμακρυσμένου μου τινὸς συγγενοῦς, ὅστις εἶχε τὴν παράδοξον πεποίθησιν ὅτι πράγματ. ὑπάρχουν ἄνθρωποι τοῦ ἀναστήματος τὸ ὁποῖον περιγράφει ὁ Γκούλλιβερ, ἐπεχείρησα ἐξερευνητικὴν ἀποστολὴν εἰς τὰς χώρας τοῦ Βρεδιγναγ. Τὸ κατ' ἐμὲ ἐθεώρησα πάντοτε τὴν περιγραφὴν ἐκείνην ὡς μῦθον, ἀλλ' ὅμως διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν συγγενῆ μου ὅστις μ' εἶχε καταστήσει κληρονόμο. του, ἀνέλαβα νὰ μεταβῶ. Καὶ ἡμέραν τινὰ ἀνεχώρησα δι' ἱστιοφόρου εἰς τὰς νοτίους θαλάσσας, ὅπου ἐφθάσαμεν χωρὶς νὰ μᾶς συμβῇ τίποτε ἔκτακτον, ἐκτὸς ὀλίγων ἀνθρώπων ἀμφοτέρων τῶν φύλων τοὺς ὁποίους εἴδομεν νὰ ἵπτανται, νὰ παίζωσι τὸν πηδηκτὸν καὶ νὰ χορεύωσι μενουὲ εἰς τὸν ἀέρα.

Μετὰ δεκαοκταήμερον θαλασσοπορίαν καὶ ἀφοῦ διήλθομεν τὴν νῆσον τῆς Ὀταχαΐτε, περὶ τῆς ὁποίας κάμνει λόγον ὁ πλοίαρχος Κούκ, σφοδρὰ λαίλαψ ἀνήρπασε το σκάφος μας καὶ το ἀνεβίβασε χιλίας περίπου λεύγας ἄνωθεν τ.ς ἐπιφανείας της θαλάσσης, ὅπου τὸ ἐκράτη ε μέχρ.ς οὗ οὔριος ἄνεμο. πνεύσας ἐπλήρωσε τὰ ἱστία του καὶ ἠρχίσαμεν νὰ ἀεροδρομῶμεν πρὸς τὰ ἄνω μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξηκολουθήσαμεν ἀνερχόμε.οι ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας.

Τέλος διεκρίναμεν μεγάλην ξηρὰν ἐντὸς τοῦ θόλου τοῦ οὐρανοῦ, ὁμοίαν μὲ λάμπουσαν νῆσον, στρογγύλην καὶ φωτεινήν. Ἐπλησιάσαμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς αὐτὴν καί, εὑρόντες κατάλληλον ὅρμον, προσωρμίσθημεν. Ἔπειτα ἐξήλθομεν εἰς τὴν ξηράν, καὶ δε. ἐβραδύναμεν νὰ ἴδωμεν ὅτι ἡ χώρα ἦτο κατῳκημένη. Κάτωθεν ἡμῶν εἴδομεν ἄλλην σφαῖραν, ἔχουσαν πόλεις, δένδρα, ποταμούς, θαλάσσας καὶ ὄρη καὶ συνεπεράναμεν ὅτι αὕτη ἦτο ἡ γῆ ἐκ τῆς ὁποίας εἴχομεν ἀπέλθει.

Εἰς τὴν ν.αν μας κατ.ικίαν εἴδομεν μορφὰς καὶ σχήμ.τα ὄντων καθημένων ἐπὶ γυπῶν τρικεφάλων. Δια νὰ σᾶς δώσω μικρὰν ἰδέαν περὶ τοῦ μεγέθους τῶν πτηνῶν τούτων ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ἑκάστη ἐκ τῶν πτερύγων των εἶχεν ἴσον εὖρος καὶ ἑξαπλάσιον μῆκος τοῦ μεγίστου ἱστί.υ (μεγίστης ἢ κοινῶς μαΐστρας) τ.ῦ πλοίου μας. .ὕτινος ἡ .ωρητικότης ἦτο ἑξακοσίων τόνων. Οἱ κάτοικοι τῆς Σελήνης — διότι περιττὸν νὰ σᾶς εἴπ.. ὅτι ἤδη εὑρισκόμεθα ἐπ' αὐτῆς — ἀντὶ νὰ ἀναβαίνωσιν ἵππους καὶ ὄνους ὡς πράττομεν ἡμεῖς ἐπὶ γῆς, ἀναβαίνουσι πτηνὰ καὶ ἵπτανται ὅπου ἀγαποῦν καὶ θέλουν μὲ αὐτά.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείν.ν ὁ βασιλεὺς τῆς Σελήνης εὑρίσκετο εἰς πόλεμον μετὰ τοῦ βασιλέως τοῦ Ἡλίου καὶ μοῦ ἔκαμε προτάσεις νὰ δεχθῶ ὑπηρεσίαν ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ εἰς τὸν στρατὸν αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπεποιήθην νὰ δεχθῶ τὴν ὑψηλὴν ταύτην τιμὴν διὰ πολλοὺς λόγου.

Τὰ πάντα εἰς τὸν κόσμον ἐκεῖνον εἶνε ὑπερφυῆ καὶ τεράστια! Αἱ μυῖαι τῆς Σελήνης εἶνε πολὺ μεγαλείτεραι ἀπὸ τὰ πρόβατα τῆς γῆς! Ἐν καιρῷ πολέμου τὰ κυριώτερα ὅπλα εἶνε τὰ ραπάνια, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι τῆς Σελήνης κάμνουσι χρῆσιν ὡς ἀκοντίων. Ὅσοι τραυματισθῶσι διὰ τοιούτου ὅπλου ἀποθνήσκουσιν ἀμέσως. Αἱ ἀσπίδες των εἶνε καμωμέναι ἐκ μανιταρίων καὶ τὰ ἀκόντια καὶ τὰ βέλη των, ὅταν παρέλθῃ ἡ ἐποχὴ τῶν ραπανίων, κατασκευάζονται ἀπὸ κορυφὰς σπαραγγίων.

Τὴν Σελήνην συχνὰ ἐπισκέπτονται πολλοὶ ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ Σειρίου, δελεαζόμενοι ἐκ τῶν ὠφελειῶν τῆς ὁποίας καρποῦνται ἐκ τοῦ μεταξὺ των ἐμπορίου. Τὰ πρόσωπα τῶν ἰθαγενῶν τοῦ Σειρίου ὁμοιάζουσι τὰς κεφαλὰς μολοσσῶν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί των δὲν εὑρίσκονται κάτωθεν τοῦ μετώπου, ἀλλ' ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ ἄκρου τοῦ ρύγχους. Στερούμενοι δὲ βλεφάρων κλείουσι τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν θέλουν νὰ κοιμηθοῦν, διὰ τοῦ ἄκρου τῆς γλώσσης των. Τὸ ἀνάστημα τῶν ἰθαγενῶν τῆς Σελήνης ὑπερβαίνει τοὺς εἴκοσι πόδας. Δὲν ὀνομάζουσι δὲ ἑαυτοὺς ἀνθρώπινον γένος, ἀλλὰ μαγειρευτικὰ ζῶα, διότι τῷ ὄντι μαγειρεύουσιν, ὡς ἡμεῖς, διὰ τοῦ πυρός, ἀλλ' ὅμως δὲν χάνουσι τὸν καιρόν των εἰς μασσήματα καὶ ἀναμασσήματα τῆς τροφῆς, ὡς πράττει ὁ γήινος ἄνθρωπος. Ἁπλῶς ἀνοίγουν τὸ ἀριστερὸν αὐτῶν πλευρὸν καὶ ἐναποταμιεύουσι διὰ μιᾶς ὅλην τὴν τροφὴν εἰς τὸν στόμαχόν των, ἀφοῦ δὲ πράξωσι τοῦτο, κλείουσι πάλιν αὐτὸ καὶ μένουσι κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἐπὶ ἕνα μῆνα, ὅτε καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνουσι τὴν αὐτὴν μέθοδον· διότι τὰ μαγειρευτικὰ ταῦτα ζῶα οὐδέποτε τρώγουν περισσότερον ἀπὸ δώδεκα φορὰς τὸ ἔτος, ἤτοι ἅπαξ τοῦ μηνός. Τὴν μέθοδον ταύτην θὰ ἐπροτίμα πᾶς λογικὸς ἄνθρωπος πλὴν τῶν ἐπικουρείων καὶ τῶν λαιμάργων.

Τὰ μαγειρευτικά, ὡς καὶ τὰ ἄλλα ζῶα τῆς Σελήνης, ἀνήκουσιν εἰς ἓν μόνον γένος ἢ φῦλον, εἶνε δὲ προϊόντα .ένδρων ποικίλλοντος μεγέθους καὶ φυλλώματος. Τὸ δένδρον τὸ ὁποῖον κάμνει τὸ μαγειρευτικὸν ζῶον ἢ τὸ σεληναῖον ἀνθρώπινον εἶδος εἶνε τὸ ὡραιότερον πάντων. Ἔχει μεγάλους εὐθεῖς κλάδους καὶ κρεατόχροα φύλλα καὶ οἱ παρ' αὐτοῦ παραγόμενοι καρποὶ εἶνε ἢ πυρῆνες ἢ κεράτια μὲ σκληροὺς φλοιούς, ἔχοντα μῆκος δύο ὡς ἔγγιστα πήχεων. Ὅταν ὡριμάσωσι, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον διακρίνεται ἐκ τῆς μεταβολῆς τοῦ χρώματός των, συλλέγονται μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἀποταμιεύονται, ἕτοιμοι ὄντες τότε, πρὸς μεταμόρφωσιν. Διὰ νὰ γείνῃ ἡ ἐκκόλαψις ρίπτουσιν αὐτοὺς ἐντὸς λέβητος πλήρους ζέοντος ὕδατος. Διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀνοίγει τὸ κέλυφος τοῦ κερατίου ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν καὶ ἐξέρχεται τὸ μαγειρευτικὸν ζῶον.

Ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, ἀκόμη πρὶν ἐξέλθῃ ἐκ τῆς θήκης του, εἶνε προικισμένον ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ τὰς ἀπαιτουμένας ἰδιότητας καὶ τὰ προσόντα δι' ὡρισμένον ἐπάγγελμα, καὶ ἐξ ἑνὸς μὲν κερατίου ἐξέρχεται πολεμιστής, ἐξ ἄλλου φιλόσοφος, ἐκ τρίτου θεολόγος, ἐκ τετάρτου νομομαθὴς ἢ δικηγόρος, ἐκ πέμπτου γεωπόνος ἢ γεωργός, ἐξ ἕκτου σχοινοβάτης ἢ γελωτοποιὸς καὶ οὕτω καθεξῆς μία ἐξ ἑκάστου κερατίου ἰδιοφυΐα.

Ἅπαντα τὰ μαγειρευτικὰ ταῦτα ζῶα ἀρχίζουσιν ἀμέσως νὰ ἐφαρμόζωσιν ὅ,τι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐγνώριζον ἐκ θεωρίας μόνον.

Ὅταν ἐπέλθῃ τὸ γῆρας δὲν ἀποθνήσκουσιν, ἀλλὰ μεταβάλλονται εἰς ἀέρα καὶ διαλύονται ὡς καπνός!

Περὶ τῶν ποτῶν τὰ ὁποῖα πίνουσι δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω περιγραφήν, διότι δὲν πίνουσι διόλου. Αἱ κενώσεις τοῦ σώματος αὐτῶν εἶνε λανθάνουσαι, διότι γίνονται διὰ τῆς ἀναπνοῆς. Ἔχουσι μόνον ἕναν δάκτυλον εἰς ἑκάστην χεῖρα, δι' αὐτοῦ δὲ ἐκτελοῦσι πάσας αὐτῶν τὰς ἐργασίας, μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχερείας καὶ τελειότητος μεθ' ὅσης καὶ ἡμεῖς οἱ ὁποῖοι ἔχομεν πλὴν τοῦ ἀντίχειρος ἄλλους τέσσαρας δακτύλους.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΕΦΤΑ ΑΜΜΟΥΔΕΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΜΠΑΡΚΟ-ΜΠΕΣΤΙΑ
"ΑΛΕΞΙΟΣ„

Τοῦ πολέμου ἡ ἀνάγκη ἔκαμε τοὺς πλοιάρχους νὰ ἀλλάζωσι σημαίαν. Ὁ καιρὸς δὲν ἐπέτρεπε ἀναβολὴν καὶ μικρὰ βαδύτης θὰ συνετέλει ὥστε νὰ χαθῇ τὸ ταξείδιον τῆς Ρωσσίας.

Ὁ πλοίαρχος τοῦ «Ἀλεξίου» ἐκ τῶν ἱκανωτέρων ναυτικῶν τῆς Ἑλλάδος τὰ πάντα ἐπρόφθασε καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εὑρίσκετο εἰς τὸ Ταϊγάνιον. Ἐφόρτωσε· καὶ ὁ καιρὸς καλὸς παροτρύνει τοὺς ναυτικοὺς νὰ ἀφίσωσι τὸν πελαγώδη λιμένα τῆς Ρωσσικῆς αὐτοκρατορίας.

Ἔφθασαν μέχρι τοῦ Γκερτζίου.

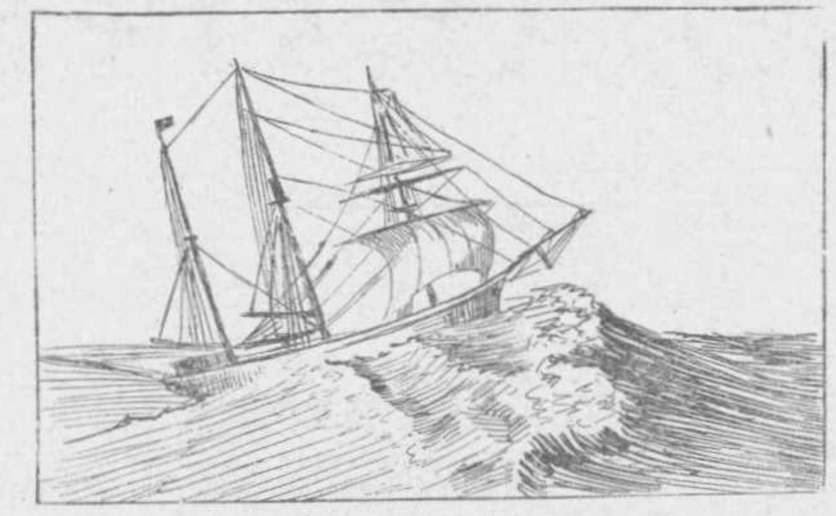

Ὁ Ἀλέξιος εἰς τοὺς Πάγκους.

Ὁ πλοῦς τῆς θαλάσσης μικρός, σχεδὸν περὶ τὰ 420 μίλια ἀπὸ τοῦ Γκερτζίου μέχρι τοῦ Βοσπόρου, ἀπαιτεῖ συνήθως 40—50 ὡρῶν πορείαν· ἀλλ' ὁποίας συγκινήσεις δὲν ἀνακυκᾷ εἰς τὸν ναυτικὸν ἐγκέφαλον τῶν πλοιάρχων τοιαύτη ἐπικίνδυνος πορεία μὲ ἱστιοφόρον πλοῖον.

Ἡ **Ἑφτὰ** Ἄμμουδες ὡς φάσμα πάνοπλον ζοφίζουσι τὸν νοῦν, τὸ σῶμα καὶ τὴν καρδίαν τοῦ κυβερνήτου!

Μαύρη θάλασσα! Ἡ μαυρίσασα τὰς καρδίας τῶν ναυτικῶν μας καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἐπένθησαν ὅλα σχεδὸν τὰ σπίτια τῶν ναυτικῶν νήσων.

Οἱ ναυτικοὶ γνωρίζουσι τὴν σημασίαν τῆς εὑρέσεως τοῦ Βοσπόρου μὲ χιονώδη ἀνεμοστρόβιλλον!

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ στομίου τοῦ Βοσπόρου πρὸς τὴν Μαύρην θάλασσαν ὑπάρχουσι, τὰ ἀνθρωποφάγα παράλια, τὰ πλοιόπνικτα καὶ ὑφαλώδη τὰ ὀνομασθέντα — δὲν εἰξεύρω πῶς Ἑφτὰ Ἄμμουδες.

Μεταξὺ τῶν ἀπεράντων τούτων παραλιῶν ὑπάρχει μικροσκοπικὸν πέρασμα πρὸς τὸ ὁποῖον διευθύνονται τὰ πλοῖα ἀπὸ ἀποστάσεως 400 μιλίων, ἔχοντα πεποίθησιν περὶ τῆς εὑρέσεώς του εἰς τὴν πυξίδα καὶ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ!

— **Τὸ μπουγάζι ἐφάνηκε**, ὅταν ἀκουσθῇ ἀναστεναγμὸς βαθὺς λιποτακτεῖ ἀπὸ τὴν φυλακισμένην καρδίαν τῶν ναυτικῶν. Τὰ πρόσωπα φαιδρύνονται...

Ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις τῶν προσώπων τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ πληρώματος, δὲν περιγράφεται ὅταν φανῇ τὸ ποθητὸν **μπουγάζι**.

Ἀλλ' ὁποία θλῖψις, τί πόνος καὶ ὁποία μελαγχολία διαχύνεται εἰς τοὺς ναυτικοὺς οὐδεὶς δύναται νὰ φαντασθῇ — πάντες θεωροῦνται ἄνθρωποι πνιγμένοι! — ὅταν κατερχόμενον τὸ πλοῖον καταληφθῇ ὑπὸ χιονοστροβίλου καὶ τὸ τρομερὸν **Ποῦσι** κατακλύσῃ πανταχόθεν τὸν ὁρίζοντα.

Διευθύνεται τὸ σκάφος ἐν μέσῳ τοῦ πόντου πρὸς τὴν ἀμφίβολον πορείαν του, ὠθούμενον ἀπὸ τὰ ὁρμητικὰ κύματα τοῦ Βορρᾶ. Οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἐν καιρῷ ἡμέρας καὶ αὐτῆς τῆς μεσημβρίας ἀκόμη, οὐδὲν βλέπουσιν ἐκτὸς τῆς ἀχλύος ἡ ὁποία περιστοιχεῖ τὰ πάντα.

Δεινὸς θαλασσομάχος ὁ πλοίαρχος τοῦ «Ἀλεξίου» ἔπλεε πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ Βοσπόρου ὑπολογίζων τὴν ἐπομένην κατὰ τὴν μεσημβρίαν νὰ εὑρίσκετο εἰς τὸ Καραβοφάναρον. Εἶχε παρέλθει τὸ μεσονύκτιον καὶ τὴν πρωΐαν ἐπρόκειτο νὰ φανῇ ἡ ποθητὴ ξηρὰ καὶ νὰ ἐξακριβωθῶσι τὰ ἀκρωτήρια τῶν Φαναρακίων. Ἀλλὰ τὴν 2αν ὥραν τῆς νυκτὸς ἐφάνησαν τοιαῦτα σημεῖα εἰς τὸν οὐρανὸν προξενήσαντα φόβον εἰς τὸν πλοίαρχον.

— **Χιονιάς**, εἶπε, **θὰ κατεβάσῃ**. Καὶ ἔδωσε τὰς ἀπαιτουμένας διαταγὰς διὰ νὰ ἀνοιχθῇ τὸ πλοῖον πρὸς τὸ πέλαγος καὶ διὰ τῆς λοξοδρομίας νὰ ἀναμένῃ τὴν καλητέρευσιν τοῦ καιροῦ.

Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐπῆλθεν ἡ τρικυμία. Χιονοστρόβιλος μετὰ τρομερᾶς θυέλλης ἐτάρασσε τὸν Εὔξεινον Πόντον καὶ τὰ ἱστία κατεφαγώθησαν ἀποσπασθέντων πολλῶν ἐκ τῶν κεραιῶν καὶ τῶν γραντίων. Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνοιχθῇ τὸ πλοῖον πρὸς τὸ πέλαγος.

Ἐπάλαισε τὸ σκάφος μὲ τὰ ἄνισα κύματα καὶ ὁ πλοίαρχος ἐνεψύχωνε τὸ πλήρωμα ἐπὶ πολλὰς ὥρας· ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀντιμείνουν. Ἐπλησίαζε μεσημβρία καὶ ὁ γενναῖος ψαριανὸς πλοίαρχος ἀπωλέσας πᾶσαν ἐλπίδα μετὰ πρωτοφανοῦς ἡρωϊσμοῦ εἶπε.

— **Ἑτοιμασθῆτε παιδιά μου, διότι θὰ τὸ ρίξουμαι ὄξω.**

Οἱ ὀφθαλμοί του ἐγέμισαν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν καὶ προσεπάθει σπουπίζων αὐτοὺς νὰ διακρίνῃ μέρος κατάλληλον νὰ ρίψῃ τὸ πλοῖον διὰ νὰ σώσῃ τὸ πλήρωμα. Τὸ ποῦ ι ἐκάλυπτε τὰ πάντα.

. . . .

Μετ' ὀλίγον κτύπος δυνατὸς ἐκλόνισε τὸ πλοῖον καὶ ὁ ἱστὸς τῆς πρῴρας κατέπεσεν μετὰ φοβεροῦ πατάγου πρὸς τὰ ἐμπρός. Τὸ σκάφος ἐκάθησεν ἐπὶ πάγκου τινός..... Κῦμα τότε μέγιστον ὑψώνει πάλιν τὸ φορτωμένον Μπάρκο Μπέστια καὶ ἀφοῦ ἔπλευσεν ἐπί τινα λεπτὰ ἔσωθεν τοῦ πρώτου πάγκου, ἔρριψεν αὐτὸ μεθ' ὁρμῆς εἰς ἄλλον πάγκον. Πανταχοῦ ἀφρὸς καὶ κύματα!

Ἀλλεπάλληλα βουνοειδῆ κύματα ἐστερνοκόπουν τὸ σκάφος ἡ δὲ πρῷρα του παρέλυσε μετ' ὀλίγα λεπτὰ εἰς τὰ ὕφαλα διὰ νὰ βυθισθῇ ἀκολούθως ὁλόκληρον!....

Ἀγὼν περὶ ὑπάρξεως συνήφθη τότε μεταξὺ τῶν ἐξηγριωμένων κυμάτων, τῶν ἀφριζόντων ἐπὶ τῆς ἀνθρωποφάγου ἐκείνης παραλίας καὶ τοῦ πληρώματος τοῦ «Ἀλεξίου»..... Πάντες ἀπὸ κύματος εἰς κῦμα καὶ ἀπὸ πάγκου εἰς πάγκον διεσκορπίσθησαν ἐνταφιασθέντες εἰς τὰς **Ἑφτὰ Ἄμμουδες**!

Ἐκ τῶν ἐννέα τοῦ πληρώματος τοῦ «Ἀλεξίου» δύο μόνον ναῦται ἐσώθησαν, ἄγνωστον πῶς, τῶν λοιπῶν πνιγέντων καὶ ἀποθανόντων ἐκ τοῦ ψύχους ὅταν ἐξηντλημένοι ἐπάτησαν τὴν ξηράν.....

Οἰκογένειαι ἐπένθησαν διὰ τὴν ἀπώλειαν τόσων ναυτικῶν· ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θὰ λησμονηθῇ ἐκ τοῦ δράματος τοῦ **Ἀλεξίου** εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ πνιγέντος πλοιάρχου τοῦ ἀγαπητοῦ εἰς ὅλον τὸν ναυτικὸν κόσμον, Δημητρίου Μοναχίδη.

Νέαρχος

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα Λεπ. 10

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐσωτερικοῦ Ἐτησία δρ. 5. — Ἑξάμηνος δρ. 3

Ἐξωτερικοῦ » φρ. 8. — » φρ. 4

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΗΜΜΥΡΑΝ ΤΗΣ ΚΟΛΟΚΥΘΟΥΣ

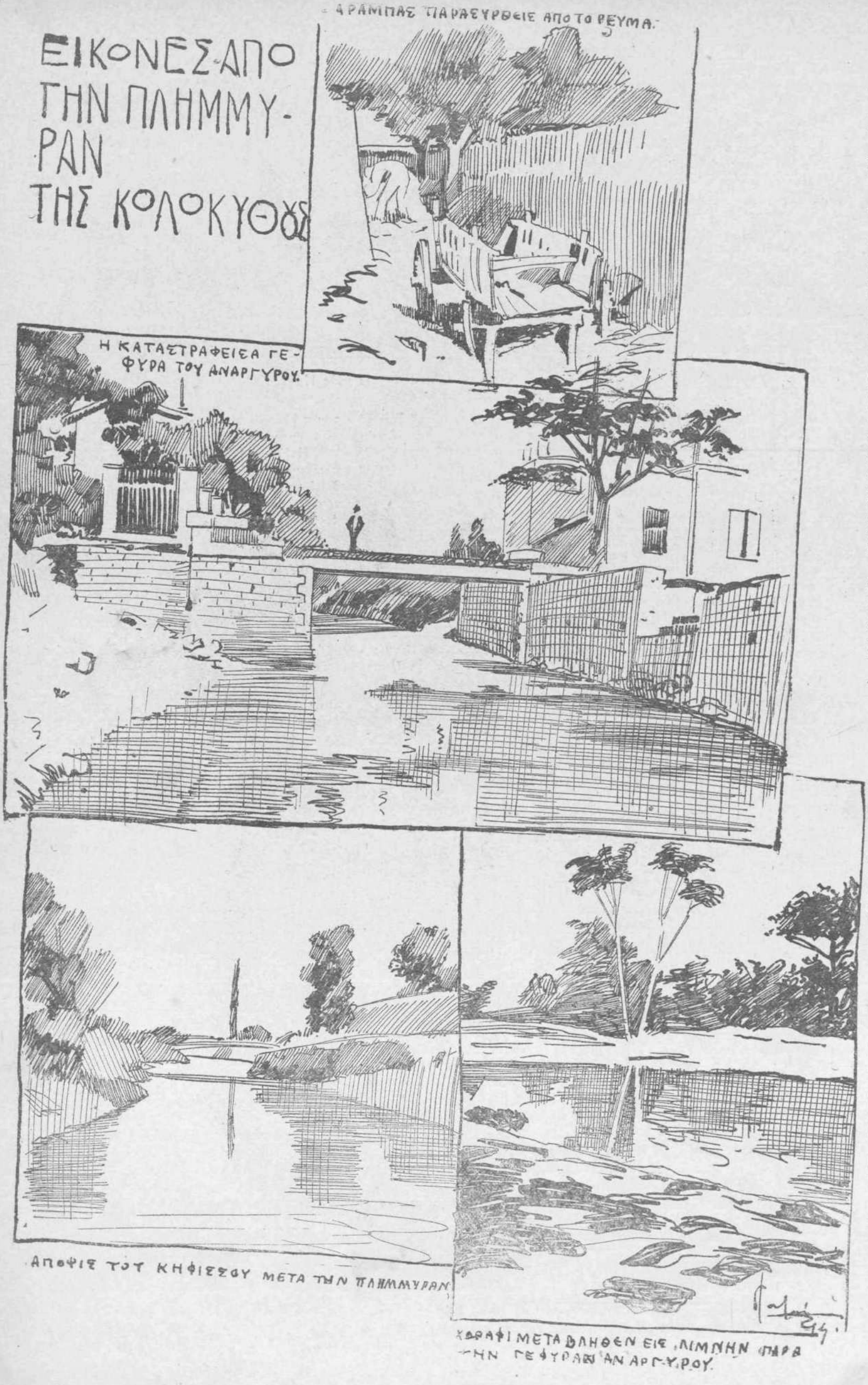

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνιγμάτων εἶναι :

Τοῦ 1ου — Τρεισυπόστατος Ἀκρόπολις (Τρεῖς ὑπό Στα τόσα κρό πολύ Σ)

Τοῦ 2ου— Ἔνδεια γεννῷ διενέξεις (ἐν διὰ γ. ἐν α δι' ἓν ἓξ εἷς).

Τοῦ 3ου—Οἴτη—ἤτοι

Τὰς λύσεις ταύτας ἔστειλαν οἱ ἑξῆς :

Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας, αἱ ἀπέναντι τοῦ δικαστηρίου μελανειμονοῦσαι, Δὸν Ἰνίγος δὲ λὸς Μόντες. [Βεβαίως τὸ τετραγωνίδιον δύναται νὰ κολλᾶται εἴτε ἐπὶ τοῦ φακέλλου, εἴτε ἐπὶ τῆς περιεχούσης τὰς λύσεις ἐπιστολῆς ἢ πισκεπτηρίου], ὁ Γεῶργος καὶ ἡ Νίτσα [Φαίνεται ὅτι θὰ παρέπεσε. Πρῶτον τοιοῦτον μηθυστόρημα θὰ εἶναι ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ, πολύκροτον ἔργον τῆς ἐντελῶς ἀγνώστου εἰς ἡμᾶς ἀμερικανικῆς φιλολογίας.], τὸ ξερό μου κεφαλί, Μῆτσος Δρίβας [Σᾶς ἐστάλησαν διὰ προηγουμένου ταχυδρομείου. Στείλατέ μας σημείωσιν ἐλλιπόντων ἀριθμῶν μὲ ἰσαριθμα δεκάλεπτα γραμματόσημα δι' ἀντίτιμον. Δεχόμεθα, προτιμῶμεν ὅμως πρωτότυπα], Τειρεσίας [Φυλάξατε τὴν ὄρεξίν σας], Πιτσικόκος, Πολύξερος, τὰ τρία ἀδελφάκια, Δάφνη καὶ Χλόη, Βαρῶνος Μυγχάουζεν. Πῶς δὲ μοῦσκασες, τὸ παραπονιάρικο, Χήρα ἡ κακομοίρα, Ἀλφόνσος [Ὄχι], Ἐρωτοκτυπημένος.

Τὰ δῶρα λαμβάνουν διὰ κλήρου ἐκ μὲν τῶν Ἀθηνῶν αἱ ἀπέναντι τοῦ δικαστηρίου μελανειμονοῦσαι (Δύο Καρδίαι), ἐκ δὲ τῶν ἐπαρχιῶν ὁ ἐκ Τριπόλεως Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας (Κύριος Πρίεδρος).

Σήμερον προτείνονται πρὸς λύσιν τὰ ἑξῆς :

1ον Πρόθεσιν, ἄρθρον καὶ δενδρί,
Μα δενδρο ζηλεμένο,
Ἂν γράψης τεχνικὰ πολὺ
Ζῶον εἶναι γραμμένο.

2ον.— Τοῦ δεσμεῖν τε καὶ τοῦ [λύειν ἐγὼ ἔχω ἐξουσίαν.
Τ' ὀνομά μου θὰ το εὕρης καὶ [εἰς πένητος οἰκίαν.

3ον — Φρουρὸς εὔζωνος σταματᾷ νύκτα καθ' ὁδὸν ἕνα κύριον καὶ μίαν κυρίαν τρυφερῶς χειροκρατουμένους.

— Τί τὴν ἔχς, οὐρέ, αὐτούνη ; ἐρωτᾷ ἀγρίως, ἕτοιμος νὰ τοὺς κουβαλήσῃ μέσα.

— Αὐτηνῆς ἡ μαννα ἔχει πεθερὰ τὴν ἰδικήμου, ἀπαντᾷ ὁ κύριος

Ο εὔζωνος ἔξυσε τὸ κεφάλι του καὶ τοὺς ἀφῆκε νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον τους. Περίεργος ὅμως ἤδη ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ τι τὴν εἶχεν ὁ κύριος τὴν κυρίαν ἐκείνην διὰ νὰ καταλάβῃ ἂν ἐπρόκειτο πράγματι περὶ λαθρεμπορίου, ὡς ὑπώπτευσε, καὶ ἂν ἐδικαιοῦτο νὰ τοὺς πάρῃ μέσα.

Δῶρα θὰ δοθοῦν διὰ κλήρου βιβλία ἓν διὰ τοὺς λύτας τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἓν διὰ τοὺς λύτας τῶν ἐπαρχιῶν. Τῆς κληρώσεως μετέχουν οἱ στέλλοντες τοὐλάχιστον δύο ἐκ τῶν λύσεων.

Οὐδεμία λύσις εἶνε δεκτὴ ἂν δὲν φέρῃ ἐπικεκολλημένον ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὸ κάτωθεν τῶν σελίδων 4ης καὶ 5ης τετραγωνίδιον, τὸ φέρον τὸν αὔξοντα ἀριθμὸν τοῦ φύλλου.